

ლოპიანე

კომედია ერთ მოქმედებად

მოკმედი პირები

ლოპიანე ძვადვალეს ძე.
მიჭუჭუნე, ლოპიანეს შინაკაცი.
ზეფორე, შემთხვევით დაწინაურებული კოლმეურნი.
ციცინო, მისი ასული.
ბეჟანი, ზეფორეს ქმარი.
გერასიმე, ქარხნის დირექტორი.
მარინე, ლოპიანეს ყოფილი ცოლი.
ზაბლონია.

1-ლი მომთქმე.

მე-2 მომთქმე.

1-ლი თანამშრომელი.

მე-2 თანამშრომელი.

დამლაგებლები, კომისიის წევრები.

ძვირფასად მორთული დარბაზი. ლოპიანე ხარბად ათვალიერებს ავეჯს და ნივთებს. ზოგს ხელით შეეხება, უეცრად თვალს მოჰკრავს თავის ლანდს კედლის სარკეში.

ლოპიანე — (სარკეში) ოჰ, ლოპიანე!.. რას მოესწარი, გეცინება!.. დღეს შენ დიდი კაცი ხარ... იფ, რა ბრძნული სახე მიიღე. ახლა მიხვრა-მოხვრაც გაქცაყური გჭირდება. თვალები აი, აი, ასე აბრიალე. თავი მაღლა დაიჭირე ლაპარაკის დროს. გაიცინე ისეთ-ნაირად, რომ რისხვაზე მკაცრად ისმოდეს. ასე, დრო იყო ბნელ ოთახში ეგდე შენი ბახარხლებით. ავტობუსში რომ შეხვიდოდი, ხალხი გვერდში გთავაზობდა... დღეს კი ბედმა სადამდე აგამალა. ბედმა? ეს რა ილაყბე. ბედმა კი არა — მან... რა ვუწოდო მას, ღმერთო? ვაი-თუ არ მოეწონოს. დევკაიანი დავარქვი და ამისაც მეშინია. სულ მაკანკალებს, მოთლოდნელად არ დამამხოს ისე, როგორც ამ სასახლეში ჩემამდე მყოფი... რად ამამალა ასე უცებ ესეც არ ვიცი. მუდამ მწუნობდა, ზოგჯერ წიხლსაც მაზელდა... მე კი სულ ჩვრად ვეგებოდი და ყველას ვასმენდი მის წინაშე. დღესაც მისი ყურმოჭრილი მონა ვარ... სამაგიეროდ რა ფუფუნება მითავაზა, რა ძალი მომცა. სამი კაცი რომ შეიყრება უსათუოდ გამოურევენ: რა კულტურულია ლოპიანე, რა უბრალოა, რა კეთილი. ეჰ, ბევრი

მაქვს სათქმელი, მაგრამ სად მცალია. საქმე არ იცდის. ახლა უკვე
 შე საჩქაროა ძველ მეგობრებთან ანგარიშები გავასწორო. დაუფიქრე
 თებ მათ ანგელოზებს. მხოლოდ მიჭუჭუნეს რა ვუყო, ისევ ძველ
 ბურად გეშინიაურება და მინდა მოვსპო, მაგრამ მჭირდება... გადიასა-
 ვით დამდეგს და ცხვირსაც კი თავის ხელით მხოცავს. (შემოდის
 მიჭუჭუნე.) ო, მიჭუჭუნე, ეს არის გამახსენდი. შენ სანამ გამახსენ-
 დები აქ უნდა იდგე.

მიჭუჭუნე — წუხელის შენი ჯავრით თვალი არ დამიხუჭრის:

ლოპიანე — რატომ?

მიჭუჭუნე — იმ შერცხვენილმა ზაბლონიამ რომ არ მოგა-
 კითხა სალამოს.

ლოპიანე — არა უშავს, მახეში მყავს.

მიჭუჭუნე — ესეც მართალია, ახლაც კარებთან ვნახე. ვუ-
 საყვედურე: კაცს სალამოს მოსვლას პირადები და დილას ჩნდები.
 რა ღირსი ხარ მიგიღოს-მეთქი.

ლოპიანე — უი, კარი მიუხურე, დამიფრთხე ხოხობის ქუჭუ-
 ლივით! შენ ერთს მეუბნები და გულში სხვა გაქვს.

მიჭუჭუნე — არა, შემოუშვი. მხოლოდ ნამტირალეგია და
 პირს იბანს.

ლოპიანე — რა ატირებდა?

მიჭუჭუნე — მამაჩემი უდანაშაულოდ არის დაჭერილი —
 ცრუობს.

ლოპიანე — ეს სწორია, დამნაშავე არ არის:

მიჭუჭუნე — მაშ, გაანთავისუფლებ?

ლოპიანე — აი, კითხე ჭკუა. ტუსაღის განთავისუფლება
 როგორ შეიძლება! მე შემოძლია სიკვლე უქნა, ხოლო სიკეთე და მო-
 ჭერება დეგვაჟიანს არ დაუვალეზია.

მიჭუჭუნე — დეგვაჟიანის ბრძანებაა უდანაშაულო არ გა-
 ანთავისუფლოთო?

ლოპიანე — ეს არ უბრძანებია, მაგრამ ჩვენ ამითა ვართ
 დიდი კაცები, რომ დეგვაჟიანის ფიქრები გვესმის. ადამიანს სხვისი
 სიტყვები ყურით ესმის, ფიქრები კი ჭკუით.

მიჭუჭუნე — კარგი, ახლა მეორე ამბავია უფრო საწყენი, იმ
 კარებთან ატუხულია შენი ყოფილი ცოლი.

ლოპიანე — ო, რა მოუშორებელი ჭირია!

მიჭუჭუნე — პირიქით, ასე მითხრა ბავშვები ჩემ გვარზე
 უნდა გადავიყვანო — უარს ვამბობ მაგის ალიმენტზეო.

ლოპიანე — მერე, ხომ დახოცავს სიმშლით ბავშვებს ის
 ძუკნა.

მიჭუჭუნე — ასე ამბობს, სოფლად მივალ სამუშაოდო.

ლოპიანე — კარგად ვიცი რა უნდა — მაგას მოხარულს
 ვიცნობ.

მიჭუჭუნე — შე ვატყობ, ქრთამი უნდა და მისთვის გაკა-
 კუნებს.

ლოპიანე — არა, ჩემი წონა ოქროს რომ მისცე ხელს არა-
ლებს. მაგას უნდა ცოლად დამიბრუნდეს და ჩემი სისხლ-ხოვეცი
ჭიჭენოს.

მიჭუჭუნე — აჰა! ის რომ დაბრუნდეს მე კეტით გამაგდებს.
როგორმე ოქროს დაუწურე.

ლოპიანე — კარგი. შემოიყვანე, როცა თვალით დაინახავს
რა ფუფუნებაში ვცხოვრობ, ნუთუ ვერ დარწმუნდება, რომ ჩემი
ღირსი არ არის.

მიჭუჭუნე — ჰო, იქ ზეფორეა ქმარ-შვილით.

ლოპიანე — ზეფორე? უყურე ამ ტურას!

მიჭუჭუნე — რა ვიცი, დიდ ზეფორეს ეძახიან მის რაიონში.

ლოპიანე — ტურაა. — ატყობდა, რომ დიდი მომავალი
მქონდა და თავის ქალიშვილი შემომჰაძლია. მეც მიჭირდა და კინაღამ
მოვტყუვდი.

მიჭუჭუნე — უშნო გოგოა?

ლოპიანე — კარგია, მაგრამ ის რომ შევიროთ, დედამისის
ცოდვებიც უნდა მოვიყიდო.

მიჭუჭუნე — რა ცოდვა აქვს?

ლოპიანე — ლამის თავის საყმოდ აქციოს რაიონი.

მიჭუჭუნე — მაშ, დასატუქსაჲად მჩინებ?

ლოპიანე — არა, ვინც ორმოს თხრის, წაფარებაც უნდა იც-
ოდეს. ჯერ დავაკვირდები მის ქალიშვილს.

მიჭუჭუნე — რჰო, ჰო!

ლოპიანე — ახლა ჩემ დაწესებულებას აცნობე, რომ იქ
მისასვლელად არა მცალია და თანამშრომლები სახლში გამომიგ-
ზაონონ.

მიჭუჭუნე — ამას — ახლავე, მერე?

ლოპიანე — მერე რიგ-რიგად შემოუშვი. (მიჭუჭუნე აპი-
რებს წასვლას; მობრუნდება)

მიჭუჭუნე — ჰო, ზაბლონია ჩემს ლექსს კითხულობს, ბო-
ლოს დაუძარბო.

ლოპიანე — რა ლექსია?

მიჭუჭუნე — ცოტა შევაქე.

ლოპიანე — ეჰე, მე მგონია, პატონანად მოგაქვს ჩემთვის
კერძი და ჩუმათ საწამლავს აყრი!

მიჭუჭუნე — არა, გეფიცები.

ლოპიანე — მაშ, ახლა გამოასწორე ეს შეცდომა. ისეთი სა-
გინებელი ლექსი დაუწერე, რომ ჩემთან გიჩივლოს.

მიჭუჭუნე — თუ მოვახერხე...

ლოპიანე — მაშ, ამისთვის გპირდები, რომ შენს მოჩმა-
ხულს საღმე დავაბეჭდვინებ და მწერლობაში შეგაყოფინებ (ხვირს-
მეთქი!)

მიჭუჭუნე — მართალია, ჩემი კალამი-მარტო შენ გემსახუ-
რება, მაგრამ ზოგჯერ მუხა გადაგაცდენს.

ლოპიანე — უყურე, მართლა არ წარმოიდგინა თავი ხანდახან მიტომ გამოგდის სიტყვა კობტად, რომ ჩემზე წერ, თორემ ძალი არ დასუფავს. (შემოდის ზაბლონია)

ზაბლონია — მე კიბესთან ვიდექი. უცებ ერთი აშარი დედაკაცი დარაჯს გამოუსხლტა და ჩემკენ გამოეშურა. მე აქ შემოვვარდი.

ლოპიანე — ოო, ალბათ მარინეა. მიჭუჭუნე, ყუხარის წესი დაგირღვევია-თქო, საშვები ააღებინე და ისე შემოიყვანე. (მიჭუჭუნე მიდის)

ლოპიანე — როგორ გიკითხო ზაბლონია.

ზაბლონია — მკვდარი ვარ.

ლოპიანე — სახეზე არ გეტყობა.

ზაბლონია — სულიერად.

ლოპიანე — სული მღვდლების მოგონილია, ახლა აქ სტუმრები მოვლენ და შინაურ ქალად გააცანი თავი.

ზაბლონია — როგორ?

ლოპიანე — ისე, რომ იჭვით გააბრაზო სხვა ქალები.

ზაბლონია — ეს ხომ თავის მოჭრაა!

ლოპიანე — რას ამბობ? აქ ქალი ერთი საათით რომ შემოვიდეს, მერე მორიდებით დაუკრავენ თავს.

ზაბლონია — არა, მამას ვეფიცები. არ შემოძლია.

ლოპიანე — მამასო, ეს რა შემომაპარა! ტუსალს იფიცებ ჩემთან?

ზაბლონია — კარგი, მეორედ არ შეგაწუხებთ ჩემი მოსვლით.

ლოპიანე — ცოტა გულს დაუშვი. ჯერ სტუმრებთან მომეფაქუნე, სადამოს კი მარტო დავრჩებით და ვნახოთ...

ზაბლონია — არა, ეს რა ხომობაა ძაძაძაოიჩი!

ლოპიანე — რას ამბობ? აქ რომ ფეხს შემოდგამ ქალიშვილო. არ იცი, რომ ხუმრობა არ შეიძლება!

ზაბლონია — მე კი ისეთი იმედით მომიყვანა მიჭუჭუნიმ...

ლოპიანე — გაჩუმდი, სოფლელები შოდიან. წესიერად შეხვდი. (შემოდის ზეფორე, ბეჟანი და ციციანი).

ზეფორე — უი, ლოპიანე, შენ შემოგვევლოს ზეფორე, უნდა გაკოცო, როგორც შვილს და პატრონს.

ლოპიანე — მოითმინეთ... კოცნაზე კი არა, ხელის ჩამორთმევაზეც ნუ ავჩქარდებით.

ზეფორე — კი, შენი ჭირიმე, ლოპიანე, ჯერ დაგაკვირდები. კი გამოცვლილხარ იცი!

ლოპიანე — ასეა. ადამიანი პატივია.

ზეფორე — ძალიან გამოცვლილხარ. მაგრამ ჩემი სიყვარული, გატყობ, როგორიც გქონდა, ისეთი შეგვრჩენია.

ლოპიანე — მავაზე რა მოგახსენო.

ზეფორე — ჰო, ახლა პირში ხომ არ მომიფეგრები ძველებუ-

რად, ამოდენა კაცი. მხოლოდ მე იმითაც ვხედავ შენს სიყვარულს რომ ქმარ-შვილით მიმიღე.

ლოპიანე — ქმართ?

ზეფორე — აბა, ეს ქიშკართანაც ვერ მოგეკარებოდა, მაგრამ მე გაუპირე. — სამჯერ დაიბარეს ერთ ადვილას, ისეთი რამეები კითხეს, თავის ჭკუაზე არაა... შეშინებულა.

ლოპიანე — შეშინებულა? მერე მე სადაური ექიმბაში ვარ, შეულოცო.

ზეფორე — რა გქნათ. ციცინოსაც არ ძინავს ჩვენი ჯავრით. მაგრამ შენ რომ სახლში მიგვიღე, ეს გვეყოფა ნუგეშად.

ლოპიანე — აქ მე ისეთი ჭოგრიტი შაქს, ერთი თვალის გადავლებით ვხედავ ყველას.

ზეფორე — ყველასთვის ხომ არ მოიცლი, ლოპიანე.

ლოპიანე — შენც არ დამვიწყებინხარ. ყველაფერი გავიგე.

ზეფორე — მაშ, ჩემი თავი მისთვის გემაცვალოს, რომ არ გავიწყდება შენი პირველი მოთაყვანე. ჯერ კიდევ კვირტში იყავი, როცა ვთქვი, თუ რა ყვავილი იქნებოდი.

ლოპიანე — ახლა არც მაკვირდება.

ზეფორე — უი, მართლაც, დამიბრძმავდეს თვალი, რა სავარძელში ზიხარ. ოპო-პო! რა ავეჯია, რა ჭურჭელი!

ლოპიანე — ამ კედლებზე შენ ქალაღდი ხომ არ გგონია.

ზეფორე — აბა?

ლოპიანე — აბრეშუმი.

ზეფორე — უი!..

ლოპიანე — აჩვენე, ზაბლონია.

ზეფორე — (ღია კარებში იხედება) უი, ის ოთახი რა მოხატულია.

ლოპიანე — ხედავ, იქ კედლებზე რა სურათებია.

ზეფორე — ო, რა ქალია — რა ეშმაკი ყოფილა მაგის დამხატველი — ცოცხალივითაა. ჩემს ციცინოს მაინც ვერ ჯობს.

ლოპიანე — მაგ ლეონარდო შექსპირის დახატულია.

ბეჟანი — (ზეფორეს) ეშლება: ლეონარდო და ვინჩია.

ზეფორე — (გულმოსულად ბეჟანს) გაჩუმდი, შენზე მეტი მაგას ესმის, გლახაკო!

ლოპიანე — ძველი რეჟიმის დროს მოკვდა. რატომ უნდა მომკვდარიყო. ის რა გენიოსია, რომელსაც იმდენი მამაძალღობა არა აქვს ორას წლამდე ვერ გაძლოს, მაგრამ არ დააფასეს და შაშვივით გაუსკია გული.

ზეფორე — რა ენის კლიტე გაქვს, მაგ ლაპარაკი რა ვიხდება.

ლოპიანე — არა, მასეთი გალობით ვერ გადამაცდენ.

ზეფორე — შენგან პილპილიც მეტკბილება.

ლოპიანე — (ბეჟანისკენ) შენ აქეთ მოიწი. ბეჟანი გჭკია, არა!

ბეჟანი — დიახ, სამჯერ ბრძანდებოდი ჩვენსას, ალბათ გახ-

სოვართ.

ლოპიანი — მე უფრო ის მახსოვს, რომ დაქვრივი იყავი.

ბეჟანი — არა, რისთვის დამიჭერდნენ!

ლოპიანი — ძველი ინტელიგენტი ვარო, ნიახურის ფოჩი-
ვით მოგქონდა თავი.

ბეჟანი — პირიქით, სულ ჩამალული გიყავი.

ლოპიანი — მაგისტვის უნდა დაექირეთ... საზღვარგარეთ
ხარ ნაცხოვრები?

ბეჟანი — კი, მეფის დროს, ჭაბუკობაში.

ლოპიანი — რას აკეთებდი?

ბეჟანი — ისეთ ქალაქებში დავდიოდი, სადაც გენიოსები
დაიბადნენ და მათი საფლავები მინახავს.

ლოპიანი — ალბათ, გიხაროდა, რომ ისინი მკვდრები იყ-
ვნენ. შენ კი ცოცხალი დაცქეროდი.

ბეჟანი — არა, ბატონო. ყოველ მათგანზე ვნატრობდი ამდ-
გარიყო და დამლაპარაკებოდა.

ლოპიანი — სწორედ ამისთვის ადგებოდა გენიოსი, რომ
შენისთანა სულელს დალაპარაკებოდა.

ბეჟანი — ამით მინდა ვთქვა, რომ მათი იდეებით გიყავი
აღფრთოვანებული.

ლოპიანი — ვაი შენს პატრონს, რომ გამოტყდი! ჩვენ გენი-
ოსების ხსოვნას ვაფასებთ, მხოლოდ მათი აზრების ამყოლს, ცოცხ-
ლებში, ტყავს ვაძრობთ.

ბეჟანი — ა?

ლოპიანი — მათ ძეგლებს უღვამთ, მხოლოდ ამ დროში
რომ გაცოცხლდნენ, ჩვენს ჭკუაზე დავაწერინებდით და, რაც წინათ
დაწერეს, იმაზე ბოდიშს მოვასდევინებდით.

ბეჟანი — მეც ვიხდი ბოდიშს.

ლოპიანი — შენ რა გქონდა, ხვრელში ცხოვრობდი ფულუ-
სავით.

ბეჟანი — დიახ, სწორია.

ლოპიანი — თავს ნუ იკატუნებ, ბოლოს ზეფორეს კალთაში
დაიმალე, მაგრამ მასაც შემოვანებეთ კალთას და შენც ფრრრ!..

ზეფორე — ერთხელ, ჩვენსას რომ სტუმრად ბრძანდებოდი,
ეს სალონში დაამწყვდიე ხუმრობით.

ლოპიანი — ახლა ხუმრობის სასიათზე არა ვარ.

ზეფორე — (ციდინოს) ბეჟანმა სულ წამიხდინა საქმი.

ციდინო — გულს ნუ მიშინებ, დედა.

ზეფორე — შეიძლება, ამ ნივთებს ხელი მოუხსია? რა ნივ-
თებია, რა აივარი. ყველაფერი მოსაფორებელია.

ლოპიანი — აბა, ამათი ამბავი რომ იცოდე, ვის ხელში
იყო, მართლაც შეგეცოდება. სულ მყვლეფელებს ეკუთვნოდა. ახლა
ხალხისაა, ჩემია. ეს რაა, სამ ადგილას მიკეთებენ ჩარდახებს,

ზეფორე — აი, მესმის!

ლოპიანე — ზღვის სანაპირო აგარაკზე — შიგ ზღვაში იყვანეს ყორღ და ზღვა ეზოში მაქვს — საკუთრად.

ზეფორე — სასწაულია. სწორედ ცაზე მიუღვამთ შენთვის კიბე.

ლოპიანე — მაგით მოვტყვილდები! კიბე მიმიდგან, მაგრამ ცაზე ამსვლედი არა ვარ. მე მიწაზე მაქვს საქმე, ხალხი მიყვარს. ვინც აქ ჩემამდე ცხოვრობდა, რისთვის დაამხო ქვეყნის საამაყო შვილმა. ჩემმა დევეკაქიანმა? იმიტომ რომ პირად სიამოვნებას დაეწაფა, ამ ნივთებთან ბურჟუაზიის გადმონაშთები შეითვისა. მე კი ამას არაფრად არ ვთვლი, ამას გარდა მუზეუმებიდან გამოვიტან ძვირფას ნივთებს და აქ ავაზიმზიმებ და მაინც არაფრად არ ჩავაგდებ. სპეკულიანტების სინსილას არ გაუფიქვებ, კოჭა ძაფის ქურდობისთვის ვსპობ. ვწინედ ქვეყანას ხარბებისაგან, მხვეჭილებისაგან, ხალხის მტრებისათვის მახვილს ვლესავ.

ზეფორე — არ გეტყობა? ამ მოწყობილობაზე გეტყობა.

ლოპიანე — რა მეტყობა?

ზეფორე — დიდი კაცობა. მე კი არ შემეფერება ასეთი. თუმცა ჩემი სავაღრისი მაინც მებაღია. ზღვის პირად მაქვს კოხტა აგარაკი, აქ, ქალაქში მოხდენილი ბინა. სოფელში ხომ შენც გინახავს რა დარბაზები, არც ქურჭელი მაკლია, თუმცა ამასთან ჭინჭრაქას ბუდეა.

ლოპიანე — პატოსანი გზით არც ის მაქვს შეძენილი, — ჩემსავით ძალად არ ჩაუღვიათ ხელში.

ზეფორე — შენსავით თანამდებობით არ მრგებია, თანდათან შევიძინე, შრომით.

ლოპიანე — არა, თვალს ვერ ამიხვევ.

ზეფორე — ქვეყანამ იცის, შემოგვევლოს ჩემი თავი, შიმკელ-ლატაკი გოგო ჩემი შრომით დაეწინაურდი.

ლოპიანე — შრომის ნიშნით წამოგწიეს, მაგრამ ბერი თაღლითობით გამძვინდი.

ზეფორე — შენი ისე მწამს, ზეფორე არა ხარო რომ მითხრა, ამასაც დაგიჯერებ.

ლოპიანე — თავს ნუ ისაწყლებ. ხელის გულზე მიწერია შენი ცოდვები.

ზეფორე — მითხარი, ნუ დამამადლი.

ლოპიანე — მეზობლად ვინმე ფილიმონე არ გყავს?

ზეფორე — კი, თავის ძროხები კოლექტივს დაუმალა და ტყეში წველიდა. ამისთვის გადაასახლეს.

ლოპიანე — იმ ძროხებით შენ სარგებლობდი, მას კი გადასახლება ერგო.

ზეფორე — ჟი, მისი ცოლ-შვილი ახლაც ჩემ ზურგზეა.

ლოპიანე — მათთვის ყველაფერი წაგირთმევა. — თითონ ფილიმონე წერს პროკურორს გადასახლებისადან.

ზეფორე — შენი ჭირიზე?

ლოპიანე — კოლექტივის თავმჯდომარე საკუთარ მოტყუვეს
გყავს.

ზეფორე — ძალიან გშენის ლაპარაკი, მაგრამ მე უფრო
ის მახარებს, რომ დიდი ძალა გაქვს, კანონი მთლად ხელში გიპყრია.

ლოპიანე — ეს ახლა გაიგი?

ზეფორე — მერე რა გიხდება ეს ძალა-უფლება, ბევრს სხვი-
სი ხელიდან ძალა-უფლების მიღებას შენი ხელიდან სიკვდილი ურ-
ჩევნია.

ლოპიანე — შენ როგორ გსიამოვნებს?

ზეფორე — ისე მიხარია, ისე აღფრთოვანებული ვარ შენი
დიდებით, ლოპიანე, არ გაკოცო არ შემძლია. აი, ამ უბედურ ბე-
ქანსაც უნდა შენი კოცნა.

ლოპიანე — რად მინდა თქვენი ფლიდი ტლოშნა (ციცინო-
ზე) ვისგანაც თბილად მივიღებდი, ის ხმას არ იღებს, არც მისმენს,
ტყუილა ვიკადრე აქ ამდენი ლაპარაკი.

ციცინო — აბუჩად გვიგდება, პატივცემულო ლოპიანე.

ლოპიანე — გიკვირს, ქალიშვილო?

ციცინო — სათნო კაცად მიმაჩნდით ბავშვობიდან. როცა
დედაჩემთან მობრძანდებოდით, კამფეტს მომიტანდით და თქვენ
ხელით ჩამიდებდით პირში.

ლოპიანე — მას შემდეგ უფრო დიდი კაცი გავხდი, მამასა-
დამე, უკეთესი შევიქენი.

ციცინო — მეც ასე მეგონა... და ისეთი იმედით შემოვდიო-
დი, სათხოვარიც ამოვიჭერი გულში. ახლა კი ცრემლი მადგება
თვალებზე.

ლოპიანე — აღმიანობას მიწუნებ? ცუდ კაცს ამ სავარ-
ძელში ჩააჩენს დევკაყიანი?

ციცინო — მეც ეს მიკვირს.

ლოპიანე — მე და დედაშენს სხვა ენა გვაქვს, ქალიშვილო.
ავს ვეუბნებით ერთმანეთს თუ კარგს, შენ ვერ მიხვდები. ჩვენი სი-
ტყუა გულის აქეთ ცხრა ეშმაკთან გამოივლის სანამ ენამდე მოაღ-
წევდეს. მითხარი, რა გაქვს სათხოვარი და როცა საქმით შეგისრუ-
ლებ, გაიგებ რა კაციც ვარ.

ციცინო — მაშ, ერთი კეთილი საქმე მინდა გთხოვოთ.

ლოპიანე — მითხარი.

ციცინო — ჩვენ მეზობლად დიდი ქარხანაა — გერასიმეა
დირექტორად.

ლოპიანე — ჩემი წამოწეულია.

ციცინო — იქ ჩვენი მეზობელი მუშაობდა, ახლგაზრდა გა-
მომგონებელია, რაფიელი ჰქვია.

ზეფორე — უი, რაფიელზე თხოე, რა გულუბრყვილო ხარ.

ლოპიანე — მერე!

ციცინო — ერთხელ თქვენზე უთქვამს: ინყინრად არ გამო-
დგა და დიდ კაცად დანიშნესო. ეს გერასიმეს გაუგია, მოუხსნია და

პასუხისგებაში აძლევს.

ლოპიანე — დაღუპულა. ვერ ვიშველი.

ციცინო — რატომ?

ლოპიანე — მე ჩემ თავს არ ვიკუთვნი, ხალხის ვარ. და ჩემი გაკილვა ქვეყნის შეგინებაა.

ციცინო — ბოდიშს იხდის. ფიცავს, რომ ბოროტი გულით არ უთქვამს.

ზეფორე — (ბეჟანს) უყურებ, ჩვენზე დამუნჯდა, რაფიელზე კი როგორ ამოიწვა ენა.

ციცინო — რადგან თითონ შენამდე ვერ მოაღწია, მე გთხოვთ მის მაგიერ. შენს ჭიშკარს რომ მოვადექით, ის საწყალი შორიდან პაპიროსს აბოლებდა. ამით არ დაუნახავთ. ჯავრზე თამბაქოს ჭაჩვა დაუწყია.

ლოპიანე — ძნელი საქმეა. მოწყალების მაგალითს ხალხს ვერ მივცემ. შენი დანაშაული რომ იყოს, გაპატიებდი.

ციცინო — ისე მიიღეთ, თითქო ის — მე ვარ.

ლოპიანე — კარგი. რადგან ის შენ ხარ... გადავკოცნოთ ერთმანეთი შესარიგებლად.

ციცინო — ისევ, დამცინით?

ლოპიანე — მე ამხანაგური კოცნა შემოგთავაზებ, შენ კი გეტყობა სხვა დამწამე, ჩემ ხელში გამოჩიტულმა! ბოლოსდაბოლოს ამით ისე გამლანძღე, პოლიტიკურ დანაშაულში გადაიხარდა. აწი იმ ბიჭს ცას არ დავანახებ.

ზეფორე — (ციცინოს) რა გვიყავი, გოგო!

ლოპიანე — უმწიკვლო გადაკოცნა მრუმობად ჩამომართვი. ვნახოთ, ვინ დაიხოკავს ლოყებს.

ციცინო — მამ, უმწიკვლოდ, ამხანაგური გულით შემომთავაზებ?

ლოპიანე — დიახ.

ციცინო — დიდი ბოდიში. ეს სხვაა. კარგი, პატივცემულო ლოპიან, მადლობის ნიშნად, რაფიელის მაგიერ გკოცნი შუბლზე.

ზეფორე — (ბეჟანს) მგონი ჩავიგდეთ ხელში.

ლოპიანე — (ზაბლონიას) ისეთი სიტყვები დაუთოთ, სულ დაუკარგა კოცნას გემო.

ზაბლონია — (ლოპიანეს) ეტყობა დიდი ცბიერია.

ლოპიანე — ახლა გვერდით დამიჯექი, ციცინო.

ციცინო — აქ კარგადა ვარ.

ლოპიანე — აბა, ზაბლონია ისეთი თვინიერია, დაჯექი-თქო რომ უთხრა — დაწვება.

ზეფორე — ზოგიერთი ქალი ფარისეველია.

ზაბლონია — ასეთია თქვენი ქალიშვილი, ვითომ აკოცა, მაგრამ ტუჩს ახლაც იხოცავს ჩუმად.

ზეფორე — არა, აქ სხვა ამბავია. ჯერ ზრდა არ ქონდა ჩემ ქალიშვილს მოთავებულნი, ლოპიანეს რომ თვალში მოუვიდა და

მას აქვთ მოთქმა-მოთქმა გვაქვს. (ციცინოს ჩუმად ჩაკრავს გვერდში)
შენ ხმა გაკმინდებ!

ლოპიანე — მერე, რა გიხარია, მოყვრობა ვერ მოგხსნის
დანაშაულს.

ზეფორე — მაინც მოხარული ვარ.

ზაბლონია — თქვენ ბედნიერება, მე კი — დაცინვა.

ციცინო — არა, ქალიშვილო, მე მარტო ერთს ვოთხოვ ლო-
პიანეს, მშობლებს ნუ მიჩაგრავს...

ლოპიანე — ეჰ, სად ხურდავდება ჩემი დიდკაცობა. თქვენ
თუ აგყევით ხის წვერზე გამიყვანსთ. მე აქ მარჯვენა ხელი ვარ ქვეყ-
ნის საამაყო შვილის. ჩემი ხელქვეითნი ყოველდღე სამასი მცირე
და დიდ დამნაშავეს სიას მირღვევენ, რომელთაც არ ვინდობ. ისე
უნდა გავწმინდო საქართველო, მარტო წმინდანები დარჩეს.

ზაბლონია — რა მაღალი იდეაა. მხოლოდ დღეში სამასი
არ კმარა. ასეთი ღმობიერებით დიდი საქმე არ გაკეთდება.

ლოპიანე — შენ რადგან მამა დაჭერილი გყავს, გინდა სუ-
ყველა დავიჭიროთ, ჩვენ კი ხალხზე ვზრუნავთ.

ბეჟანი — დღეში სამასი დამნაშავესაგან წელიწადში რამდე-
ნი დგება ეს მარტო ლოპიანემ იცის. ცოტა არაა პატარა ერისთვის.

ლოპიანე — უყურე, ძველი ინტელიგენტი იფხუკება ინდა-
ურივით. მე შენზე მეტად მიყვარს სამშობლო, მხოლოდ უფრო მე-
ტად — კაცობრიობა... მე ვარ უამგარო, იდეის კაცი.

ბეჟანი — მჯერა.

ლოპიანე — ეგებ გგონიათ, ჭკუა არ მყოფნის კაცობრიობა-
ზე ვიფიქრო. როცა სამშობლოს მსხვერპლად მოუტან, ხომ დაჯამ-
ტიციებ, რომ ჩემს თავში კაცობრიობაზე ფიქრი ეტეივა.

ზეფორე — (ციცინოს) ხედავ, რა დიდებაა.

ციცინო — (ზეფორეს) როგორ არა, მეშინია.

ლოპიანე — ჯერ ერთი თვეც არაა, რაც აქ საამაყო შვილმა
დამსვა. ვეფხვივით ვიხედები გარშემო და სკუპისთვის ვემზადები.
არ დავზოგავ მისი გულისთვის არც ერს, არც კაცობრიობას.

ბეჟანი — დიახ, რასაკვირველია.

ზეფორე — კი, ლოპიანე, შემოგველე!

ზაბლონია — მასე უგულოდ ნუ ქრიჭინებთ. გულწრფილი
განდით!

ლოპიანე — მე დეკაქიანის ერთგული ვარ. მაგრამ გული
მტკივა, როდესაც მის საფეთქლებს უყურებ. ვესმით, ბუნება ისე
უგუჟურია, მას შეჰკადრა თმაში ჭადარა და, ბოლოს, გაიმეტებს.
ნუთუ არ შეიძლება მე მოგკვდე მის მაგიერ.

ზაბლონია — არა, ეს აუტანელია!

ლოპიანე — უნამუსოებო!

ზაბლონია — მერე სად არის მედიცინა, რას აკეთებს ეს
უსინდისო მეცნიერება!

ლოპიანე — თქვენ კი ამ დროს მოხვეჭაზე, ან ციხიდან ვირ-

თხების განთავისუფლებასზე ფიქრობთ.

ბ ე ფ ა ნ ი — რა სიტყვაა! ასე მგონია ციცირონი ლაპარაკობს.

ზ ე ფ ო რ ე — დაწურული ოქროა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ოი, თქვენი ენა მომცა ქალამნად. თუ გუნებაში მაკრიტიკებთ.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — ჰო, ციცირომ წელან გადმომკრა, თითქო შენი ხალათი არ შეეფერება სავარძლის ფერს. ეს ხომ კრიტიკაა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რაო, მამ, მარტო ეს ჭინჭი მქონია! ეი, ამხანაგო დამლაგებელნო, მოიტანეთ ამ სავარძლის ფერი ხალათი.

(დამლაგებელნი შემოიხედავენ და მიდიან. შემოდიან მიჭუჭუნე და მარინე)

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — კანონიერი გზით ვერ შეძრვიყვანე — ბალიდან შემოვარდა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რატომ?

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — პასპორტი არ ჰქონია და საშვები არ მისცენ.

მ ა რ ი ნ ე — თავს ლაფი დაგასხი, მიჭუჭუნე, ვითომ არ მიცნობ, არა. ცოტა ქება დაგიწერია ჩემზე!

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — როცა ლოპიანე არ გცნობს, მეც მისი თვალებით ვიხედები.

ლ ო პ ი ა ნ ე — როგორ არ გიცნობ. ეს არის ჩემი პარტიული ამხანაგი — მარინე.

მ ა რ ი ნ ე — მე მხოლოდ ღირსეულს ვთვლი პარტიულ ამხანაგად.

ლ ო პ ი ა ნ ე — დამწვიდდით, რაზე შეწუხებულხართ.

მ ა რ ი ნ ე — ისეთს არაფერს ვითხოვ. შეგაწუხოს. **(დამლაგებლებს შემოაქვთ ლოპიანეს სავარძლის შესაფერი ხალათი)**

I დ ა მ ლ ა გ ე ბ ე ლ ი — ეს გვანით შესაფერისად.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ახლა რას იტყვი, ციცირო.

ც ი ც ი ნ ო — ზაბლონიას ვერ გაუგია. მე მხოლოდ თქვენი ხალათი მეუცხოვა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მე ის ხალათი მიორჩენია გუშინ რომ მეცვა, თქვენ კი ეს შემომარჩიეთ. მერე ის ვაზაც დადგით იქ, გუშინ მუზეუმმა რომ გამომიგზავნა... ორასი წლის ნახელავიაო, თუ ორი ათასი წლის, არ მახსოვს.

(მოაქვთ მესამე ხალათი და აცმევენ ლოპიანეს)

ზ ე ფ ო რ ე — ასეთი ძვირფასი თუ რამე იყო, არც ვიცოდი.

ლ ო პ ი ა ნ ე — აბა! ახლა აქ ამხანაგ მარინესთან ცალკე სალაპარაკო მაქვს და ციციროს ჩემს ბაღში ყვავილები დაუკრიფეთ.

მ ა რ ი ნ ე — ზეფორე მაინც დარჩეს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რად გინდა.

მ ა რ ი ნ ე — შრომით დაწინაურებულია და როგორც სპეტაკი ადამიანი დაგვესწროს.

ზ ე ფ ო რ ე — კარგი. იცნობს ჩემს სინდისს ლოპიანე.

(მიჭუჭუნეს მიყავს ზაბლონია, ციციხო და ბეჟანი. დამლაგებ-
ლებს შემოაქვთ ვაზა და დგამენ)

ზ ე ფ ო რ ე — ოჰო, ჰო, ეს კიდევ რაა. ქალი ვარო ამ ოჯახის
დიასახლისმა უნდა თქვას.

მ ა რ ი ნ ე — შენგან მიკვირს, ზეფორე, თუ ოჯახი წესიერი არ
არის, დგამ-ჭურჭელი უშველის!..

ლ ო პ ი ა ნ ე — უყურე ამ ჩხიკვს. კიდევ ებრძვი, არა, ჩემს
ავტორიტეტს.

მ ა რ ი ნ ე — ნახავ შენ დაღუპვას.

ლ ო პ ი ა ნ ე — სწორედ შენთან ვიღუპებოდი.

მ ა რ ი ნ ე — ისე იხარე!

ლ ო პ ი ა ნ ე — არა? აბა რა იყო, ქვეყნის საამაყო შვილმა რომ
ორი სილა გამაწუნა. ერთი მისთვის, რომ უჭკუო ხარო, ვენაცვალე
მის ხელეებს, და მეორე მისთვის, რომ საეჭვო ცოლი გყავსო.

მ ა რ ი ნ ე — შენი დასმენით ჩამთვალა საეჭვოდ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — შენსი ლაყბობით. ვინ კითხავს შენ სულელ
ცოლს, სულ რომ სამართლიანობაზე და მუშა ხალხის სიყვარულზე
ლაპარაკობსო, რა ესმის იმ მეტიჩარასო. მე იმავე დღეს მიგზვდი,
რა მახეს მიმზადებდი და ღამეც არ გაგათევინი, ისე გაგაგდი ბი-
ნიდან.

მ ა რ ი ნ ე — თვალიც მაშინ დაგეფსო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — იმავე დღიდან მოიბრუნა გული დეგაკაჟიანმა.
მისთვის არ მოგხედეთ. თუ თვალი არ დაგიდგა, გაიხედე, სადა ვარ.

მ ა რ ი ნ ე — მართლაც არ შესმის, რა ნიშნით აგამაღლეს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — როცა შენთან გცხოვრობდი, სხვა ქალისკენ გა-
ხედვას მიშლიდი. გაძლომასაც მანატრებდი, თარსი იყავი.

მ ა რ ი ნ ე — მე ვიყავი თარსი. ორი შვილი ქალმა შეგძინე.
რომელი შენი მარგალიტები შეედრება ჩემს ბავშვებს?..

ლ ო პ ი ა ნ ე — ძალიან არ მენატრება წინტილიანი ცხვირები!

მ ა რ ი ნ ე — კიდევ ამისთვის გთვლიან კაცად.

ლ ო პ ი ა ნ ე — აბა, მაშინ მცემდენ პატივს, როცა წიხლის
კვრით აღებდენ ჩემსას კარებს. ახლა თვეში ხუთჯერ მახდევინებენ
დაბადების დღეს, რისთვის? მისთვის, რომ მომესიყვარულომ და
შესაქონ. აი, მიჭუჭუნემ ამ თვეში იქვსჯერ მომილოცა დაბადების
დღე ლექსით.

მ ა რ ი ნ ე — მაშ, შენი დაბადების დღეც სიცრუედ აქციე?

ლ ო პ ი ა ნ ე — ყოველ დღეობაზე თითო წელიწადს მაკლებენ
და ამ თვეში იქვსი წლით გამაახალგაზრდავეს, შენთან კი უდროოდ
ვბერდებოდი.

მ ა რ ი ნ ე — მლიქვნელები ჩაგდებენ სამარეში.

ლ ო პ ი ა ნ ე — არც მასე სულელი ვარ. რომლებსაც ყველაზე
ძვირფასი საჩუქარი მოაქვთ დღეობაზე, პირველად ისინი შემყავს
დასასჯელთა სიაში... და მაინც ახალი მსხვერპლი მოდის, უკეთეს
საჩუქრით.

მ ა რ ი ნ ე — არც ეს შეუცხოვება შენგან.

ლ ო პ ი ა ნ ე — უშნოს რით გააკვირვებ. განა იცი ამის ფასა, რასაც აქ ხედავ!

მ ა რ ი ნ ე — არ, მსურს გავიგო. მირჩევნია შეჯარბნავით ნამდვილ პრობით გავაყოფო გზა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — შეფორეს ნაშრომი კურდღლებს აეკიდება, მაგრამ ისე ასაღებს, თითქო სპილოს ტვირთს ზიდავს.

მ ა რ ი ნ ე — არ მგონია მასეთი იყოს.

შ ე ფ ო რ ე — თუ სიმართლე გინდა, მარინე, შენ ლოპიანეს ღირსი არ იყავი.

მ ა რ ი ნ ე — ვაი, ჩემი ცოდვა, შენ მაინც რა მოგივიდა, შეფორე!

შ ე ფ ო რ ე — შენკენ ვლაპარაკობ, ჭკუით იქცევი, რომ შვილებსაც მთლად აშორებ. თავიდან არ იყავი შესაფერი.

მ ა რ ი ნ ე — რალაცა დღე ცოდვაში ჩაგდგამს ფეხი, რომ ასე ელიქნები.

შ ე ფ ო რ ე — ო, ეს მერგება შენგან, დიდმა შეფორემ რომ თავი გაგიტოლე და თანაგრძნობით დაგელაპარაკე.

მ ა რ ი ნ ე — მასეთი თანაგრძნობა არ მოგეშალოს. მე კი ჩემი შრომა მიშველის.

შ ე ფ ო რ ე — შენ ისეთი ცივი გული გაქვს, ისეთი დესპოტი ხარ, ყველგან ყინვას შეიტან.

მ ა რ ი ნ ე — ეჰ, უწესო ქალთან პატიოსანს კამათი არ არგებს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ამისთვის შემოდი, დედაკაცო, რომ კორიანტელი ამიტეხო!

მ ა რ ი ნ ე — არა, მე საქმისთვის მოვედი. ერთ საბჭოთა მეურნეობაში მგზავნიან, ყვავილების მეურნეობაა და შენგან თანხმობას მთხოვენ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მერე იქედან მომასვენებ?

მ ა რ ი ნ ე — მისთვის მივდივარ, რომ ალიმენტზე უარი ვთქვა და ბავშვები ჩემ გვარზე გადავწერო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მაშ, მთლად მათავისუფლებ თქვენი ზრუნვიდან?

მ ა რ ი ნ ე — დიას.

ლ ო პ ი ა ნ ე — კარგი, მე როგორც ოჯახის პატივისმცემელი კაცი, ავასრულებ თქვენს თხოვნას... მხოლოდ ხელწერილი დადგვი, რომ შენა ხარ მტყუანი ჩემ წინაშე.

მ ა რ ი ნ ე — ამას რად მაძულებ?

ლ ო პ ი ა ნ ე — ჩემი ძაგება რომ არ გაბედო. ხომ იცი, დიდი კაცის სახელის გატეხის ნება არა გაქვს.

მ ა რ ი ნ ე — კარგი, მაგ ხელწერილსაც დავდებ, ოღონდ გზას ვეწიო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მაშ, ჩემს მდივანს მიმართე. ამ საქმეში დაგეხმარება.

მ ა რ ი ნ ე — ბავშვები გარეთ მიცდიან. აწი ნუ განახოს ღმერთი
თმა ჩვენი თავი. (მარინე მიღის)

ლ ო პ ი ა ნ ე — უჰ, ძალიან არ დამწყევლა! ასე რომელი და-
ლოცვა გამახარებდა. (შემოდინ ციციხო, ბეჟანი, მიჭუჭუნე და გე-
რასიმე)

გ ე რ ა ს ი მ ე — ლობიან ძვალძვალში, სულ ერთი წუთით!

ლ ო პ ი ა ნ ე — გერასიმე! კაცო, გუშინ არ იყავი, ვერ თქვი,
თუ რამე საქმე გქონდა.

გ ე რ ა ს ი მ ე — ამაღამ მივდივარ და იქნება რამეს დამახარებ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — გახსოვდეს, ჩემი დანიშნული ხარ და თავი
არ შეირცხვი.

გ ე რ ა ს ი მ ე — როგორ გეკადრება!

ლ ო პ ი ა ნ ე — მაინც რაღაც ცოდვას მიმალავ, თორემ რატომ
წვალობ მუდამ, რომ წუთით მინახულო.

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — ო, მეც მუდამ მაწუხებს, ლობიანესთან შემე-
შვიო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — სადაური მზისუნახავი ვარ ასე რომ სულს ლევ
ჩემ მახვავ.

გ ე რ ა ს ი მ ე — მინდა სახეზე შემოგხედო და გავიგო, ხომ
არავინ დამასმინა შენთან, ან გული ხომ არ გიცვალა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მერე, არ იცი, შე სულელო, რომ ლობიანეს მა-
გას სახეზე ვერ შეატყობ. დეკაყიანი მასეთ გულუბრყვილო კაცს
ენდობოდა!

გ ე რ ა ს ი მ ე — მაინც კარგ ფეხზე შემოვსულვარ. აქ ციციხოს
ვხედავ, ეს ითხოვს ერთი მისი მეზობელი აღვადგინო ქარხანაში.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მეც მთხოვა.

გ ე რ ა ს ი მ ე — იცით, რა წამოროშა?

ლ ო პ ი ა ნ ე — ვიცი და ვაპატიე.

გ ე რ ა ს ი მ ე — კარგა. აღვადგენ, მხოლოდ გადაჭარბებით კე-
თილი ხარ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რაო! კეთილი ვარ?

გ ე რ ა ს ი მ ე — არა, თუ საჭიროა, კეთილიც უნდა იყოთ, აქ,
ალბად, ასე სჯობს...

ლ ო პ ი ა ნ ე — როგორ, უანგარიშოთ ვარ კეთილი? მაშ, უსუ-
სური ვყოფილვარ. არავითარი ვაჟკაცობა არ მქონია. მე მიბედავ
ამის თქმას!

გ ე რ ა ს ი მ ე — მე ისე გკითხე. შენ თუ მაღლიდან დამცქერი,
მე დაბლიდან გიჭვრეტ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — დაბლიდანო? დაბლიდან? არა, მართალი ხარ.
ეს შენგან ამხანაგური შენიშვნაა — ვლებულობ. ესენი მაცდურე-
ბია. ისე შემომიჩინდნენ, რომ ფუფუნების საგნები გამომაფენინეს.
უნდოდათ ამით ჩემში ბურჟუაზიული გადმონაშთები აღედგინათ.
არ გამოუვიდათ. მე მძულს ფუფუნება. ამხანაგო დამლაგებელნო,
მოდით, წაიღეთ ეს სავარძელი. ჩქარა გაიტანეთ. (შემოდინ დამლა-
გებელი)

გებელნი) ეს ხალათიც! ოო, ასე, წაიღეთ ყველაფერი. ახლა შემოვტანეთ აქ თქვენი სარდაფებიდან... უბრალო სკამები, მაგიდები. მეც უბრალო ხალათი მომეცით. თითონ მოვისხამ. ასე მირჩევნია. უბრალო სკამზე ვზივარ, მხოლოდ სავსე ვარ სამართლიანობით. იოტის ოდენას არაფერს ვაპატიებთ, რომ უბრალო სკამზე დამაჯინეთ. ახლა მოყვებით თქვენი ცოდვები და განაჩენი ჩემზე იყოს.

ზ ე ფ ო რ ე — ჩვენ არ ვიცით, რა არის ცოდვა და რა არ არის.

ლო პ ი ა ნ ე — თავს ნუ ისაწყლებთ. ქვეყანას ქირდავთ (შეკრთება) უი! (წამოდგება) ეს რა უბედურებაა! (დახედავს სკამს) რა-ღაცა შემესო. ლურსმანია, შარვალი გამიხია, აბა, დახედე მიჭუჭუნე, სისხლი მოდის?

მიჭუჭუნე — არა, დაიცა. მგონი გაფხაჭნილია.

ზ ე ფ ო რ ე — უი, ღმერთო მომკალი!

გ ე რ ა ს ი მ ე — როგორ მოხდა!

მიჭუჭუნე — ცოტა გაფხაჭნილია და ახლა სისხლი ოდნავ დააჩნდა კანს.

ლო პ ი ა ნ ე — სისხლი! უი! ლურსმანზე მიკრობი იქნება.

მიჭუჭუნე — (აკვირდება) არა, არ ეტყობა.

ლო პ ი ა ნ ე — რას გაარჩევ, რამდენად შენ ჩემზე პატარა ხარ, იმდენად შენზე პატარაა მიკრობი და თვალით რას დაინახავ.

მიჭუჭუნე — ნუ გეშინია, ექიმს დაუძახებ.

ლო პ ი ა ნ ე — ჩქარა, ჩქარა! მხოლოდ, ვის მოიწვევ!

მიჭუჭუნე — ქირურგს, შინაგანს, კანის ექიმს.

ლო პ ი ა ნ ე — თვალის ექიმსაც დაუძახე.

მიჭუჭუნე — რატომ?

ლო პ ი ა ნ ე — კარგად დახედავს. თანაც, გაიხაროს. მაგათ ერთ კვირას ეყოფათ სიხარულად რომ პატივი მცეს.

მიჭუჭუნე — მაშ, ოთხ ცნობილ პროფესორს დაუძახებ.

ლო პ ი ა ნ ე — ჰო, მხოლოდ თითომ თითო ნამდვილი ექიმი წამოიყვანოს, უბრალო, დაუჯილდოებელი, თორემ მაგენმა ისე შემომიარეს, ჩემი წარდგენითა აქვთ წოდება მიღებული და როცა თვითონ ჭირდებათ მკურნალობა, ერთმანეთს არ ენდობიან. აბა, ჩქარა მოიხმე.

მიჭუჭუნე — ერთ წუთში დავრეკავ და ორ წუთში აქ გაჩნდებიან. (მიჭუჭუნე მიდის)

ზ ე ფ ო რ ე — ზომ არ გტკივა, ლოპიანე, შენი ჭირიმი.

ლო პ ი ა ნ ე — რა ვიცი, ექიმები როგორ იტყვიან.

ზ ე ფ ო რ ე — ეს სულ ჩვენი ბრაღია.

გ ე რ ა ს ი მ ე — მართალია. ჩვენი მიზეზით მოუვიდა.

ლო პ ი ა ნ ე — არა, რომავთ, ეს ჩემი-დანაშაულია. ჩვენ განატყუილად გვიფენენ ია-ვარდს. ჩვენი სიცოცხლე სჭირდება დეკაჟიანს და მისთვის გვიდგამენ რბილ სავარძლებს, თან ხალხსაც შეტი მორიდება ექნება, როცა პატივში დაგვინახავენ. ჩვენ უნდა გამოვაცხადოთ, რომ მოწამვლას გვიპირებენ, ტერორს გვიმზადებენ

და ყველა გაგვიფრთხილდება. მე კი მისი ურჩობა გავბედე, უნდა
ლოცვა წამოვიწყე და საშიში ჭრილობა მივიღე... გესმით, არ გამა-
ცხადოთ, რომ ამოდენა დანაშაული ჩავიდინე, თორემ...

ზ ე ფ ო რ ე — ნეტავ მალამოდ მაქცია და მაგ ჭრილობაზე დამ-
ლო მოსაშუშებლად.

ლო პ ი ა ნ ე — მალამოდ — უკან?... ო, ეს თბილი სიტყვაა. აი,
ბევრი გიტრიალე, მინდოდა ორგულობაში დამეჭირე, მაგრამ უმ-
წიკვლო აღმოჩნდი... ბოლოსდაბოლოს, ნამდვილი დანაშაული ერ-
თია: ჩემი ორგულობა. დიახ, ჩემი ერთგული უნდა იყოთ, მისთვის,
რომ მე დევკაჟიანის ერთგული ვარ.

ზ ე ფ ო რ ე — სადა ვარ, სად. რა ღირსი ვარ ამოდენა ადამი-
ანის წინაშე ასე უბრალოდ ვიდგე, ჭირიან ორ ფეხზე.

ლო პ ი ა ნ ე — ციც, ენა ჩაიგდე და ეს სხვაგან ილაპარაკე.

ზ ე ფ ო რ ე — მართალია.

ლო პ ი ა ნ ე — არა.

ზ ე ფ ო რ ე — მართალია-მეთქი შენი სიტყვა.

ლო პ ი ა ნ ე — არა. არც ერთი სიტყვა არ არის მართალი, რო-
ცა სხვა ლაპარაკობს. ყოველი აზრი სწორია, როცა მე გამოვთქვამ.
დევკაჟიანმა მე ჭეშმარიტების ნაჩაღნიკად დამსვა.

ბ ე ე ა ნ ი — მესმის, აი, ეს კარგად მესმის. ჩვენ აზრს მხოლოდ
ყურიდან ვღებულობთ, ჩვენს თავში კი არც გვებადება და არც
გვაბადია.

ლო პ ი ა ნ ე — თქვენ რა გესმით, ზარის ხმას გაიგონებთ, მაგ-
რამ საიდან არის, ეს მე ვიცი, მხოლოდ ჩემზე კარგად დევკაჟიანმა
იცის. მის ყურში ხალხის ტირილი ტკბილ გალობად მიდის, ხოლო
ხალხის გალობა და სიცილი ესმის აჯანყებად და აღშფოთებად. მეც
მისი ყურით ვისმენ და აქ მისთვის ვარ, რომ გაცილებული აკატი-
რო და ატირებულს „ვაშა“ ვაძახებინო.

გ ე რ ა ს ი მ ე — ვაჟკაცური სიტყვაა.

ლო პ ი ა ნ ე — ნუ ფლიდობ. ნუ გგონია, რადგან ქარხნის დი-
რექტორად წაგწიე, თავი ქუდში გაქვს.

გ ე რ ა ს ი მ ე — ვიცი, როცა მეტი პატივი მეცი, მეტ სიამოვნ-
ებითაც დამსჯი, თუ დავაშავე.

ლო პ ი ა ნ ე — ნუ სოფისტობ.

გ ე რ ა ს ი მ ე — სწორია.

ლო პ ი ა ნ ე — ყველაფერი სწორი როგორაა, ცოტა კრიტიკაც
მინდა.

გ ე რ ა ს ი მ ე — მეც კრიტიკის წესით ვამბობ.

ლო პ ი ა ნ ე — რას ამბობ.

გ ე რ ა ს ი მ ე — ასე თუ ისე... აქეთ თუ იქეთ... საითაც გადავ-
წიოთ... რასაც ვფიქრობ, ჭკრეტილია.

ლო პ ი ა ნ ე — უფრო ნათლად მითხარი.

გ ე რ ა ს ი მ ე — მისთვის მიყვარხარ და გადიდებ ლოპიანე,
რომ მიუხედავად ჩვენი შეგომბრობისა, შეუყოყმანებლად დამხგრეტ.

ლოპიანე — სწორია. მხოლოდ ნუ ძუნწობ ჩემს წინააღმდეგობას.
 ცოტა დანაშაული დამანახე. **(შემოდის მიჭუჭუნე)**

მიჭუჭუნე — ისეთი ოხვრა გამაგონეს ექიმებმა ტელეფონში, ისე შეწუხდნენ სისხლი არ მოეწამლოსო, მგონია, უქუდლოთ გამოქანდნენ.

ლოპიანე — ისინი უფრო იმაზე შეწუხდნენ, რომ საშიში აკადემოფი არ ვარ, ვიცი მლიქვნელების ფასი. ჩემგან კი მართლა მოითალონ დუმა, მაგრამ მეც მათებურად და ბამბის ძაფით დაჯახრობ მაგ უნამუსოებს.

მიჭუჭუნე — სამინისტროებიდან დღეს პასუხისმგებელი მომუშავეები მოგიხმია დაწესებულებაში და რადგან იქ ვერ გინახულეს, აქ მოგაკითხენ.

ლოპიანე — შემოაუშვი.

მიჭუჭუნე — ექიმები რომ ახლავე მოვლენ?

ლოპიანე — მეორე, ან მესამე დარბაზში დაიცადონ. აბა, შუაში ხომ არ გავიხლიჩები.

ზეფორე — ოო, რამდენ საქმეს ართმევს თავს. **(მიჭუჭუნე კარებს ალებს. შემოდის მომუშავენი)**

I მომუშავე — აბა, მხნეთ მოახსენეთ. ცოტა მოლანჭალე-ბულად გაქვთ საქმე.

მე-2 მომუშავე — პირველად შენ მიესალმე.

მე-3 მომუშავე — ო. ჩვენი მეგობარი ხარ.

I მომუშავე — დიახ.

ლოპიანე — ძველი მეგობრობითაც ვერავინ შემაშინებს.

I მომუშავე — არა, მე მხოლოდ კმაყოფილება გამოვთქვი.

ლოპიანე — როდის დაგავალე მაგის გამოთქმა.

I მომუშავე — რა ვიცი, ლოპიანე ძვალძვალის, წინათ თბილად შემხვდი. ისიც დამპირდი, კარგად ყოფილხარ ოჯახში მოწყობილი და გესტუმრებიო... სამსახურებრივი დავალებებიც მომეცით. მერე თუ გინმემ ჩამიფურთხა ჩამში...

ლოპიანე — მე ცხოვრებაში ათას შუკაში გამივლია და რომელ შუკაში ვის შევხვდი, საუ დავიზებორო. ისე, შენისთანებს გადაეცი, რომ მე სხვა მეგობრები არ მყავს, ჩემი მეგობარი მხოლოდ ხალხია.

I მომუშავე — ეს მესმის და მომწონს, ძვაძვალის.

მე-2 მომუშავე — **(მესამეს)** აბა, ჩვენ წარუვლდგით ძვაძვალის. **(მე-2 და მე-3 მომუშავე უახლოვდებიან)**

ლოპიანე — **(მომუშავეებს)** ისე იკრიჭებით, თითქო სურათს იღებდეთ გაზეთისათვის.

მე-2 მომუშავე — გუშინ, ლოპიანე ძვაძვალის ძევ, უხალისოთა ხართო, გვისაყვედურე.

ლოპიანე — მე გუშინდელზე მეტი დღეს ვიცი. ყოველ მამლის ყივილზე ჭკუა მემატება.

მე-3 მომუშავე — სწორია... ამ დილას შემოგივლიათ ქა-

ლაქი და ბევრი რამ გაგივიათ.

ლოპიანე — ხალხისთვის ის კი არაა საჭირო, რა გავიგებთ, არამედ — რა გავაკეთეთ.

მე-1 მომუშავე — სწორია, ლოპიან ძვაძვალში, სწორია — რა გავაკეთეთ.

ლოპიანე — არა, მთავარი ის კი არაა რა გავაკეთეთ, არამედ, რა დაენახეთ ხალხს.

მე-2 მომუშავე — გვესმის და ჩვენს ჭაბანს მთელი ძალით ვეწვევით.

ლოპიანე — თქვენ, ვატყობ, კული ვაქვთ ერთმანეთზე გადასკვნილი. მაგრამ იმ კულს მიგაჭრით.

მე-3 მომუშავე — თავით ვაგებ პასუხს, თუ კული აღმომაჩნდება.

ლოპიანე — რად მინდა შენი თავი, მე ფაიფურის საფურთხებელი მაქვს. — შეხედე, მე საქმი მინდა.

მე-3 მომუშავე — სწორია.

მე-2 მომუშავე — სწორია, იძახი, მაგრამ თითონვე უშლი ხელს საქმეს.

მე-3 მომუშავე — მე უშლი თუ შენ?

მე-2 მომუშავე — მე ყველაფერი აწყობილი მაქვს, რათა სადღესასწაულოდ დამთავრდეს ხიდი და ხალხმა იგრძნოს ჩვენი მშენებლობის პათოსი, შენ კი მასალას არ მაწოდებ.

ლოპიანე — აჰა, ხომ შეგისწარით ქაჯის ჯამში.

მე-3 მომუშავე — მე?

ლოპიანე — ჩემთვის პიროვნება ნულია. ვადაზე ხიდი არ ვაკეთდება ორივეს ზედ წაგასაკრავთ თქვენი თანამშრომლებიანად. არა ვარ სწორი? მე არ გამოვაცხადე ვადა? ხალხს მოვატყუებ?

მე-2 მომუშავე — სწორი ხარ, ძვაძვალში.

ლოპიანე — ერთი საათით რომ შეფერხდეს მდინარეში ხიდის მშენებლობა, თქვენს სისხლს შეუერთავ იმ მდინარეს. მორჩა, მთავარი ქუჩების გულრონირება როგორ მიდის?

მე-3 მომუშავე — ის ვადაზე იქნება.

ლოპიანე — ორი კვირით ვადაზე აღრე მოათავებ. ხვალ დილას გამოცხადდება გაზეთებში და მე რე შენი გულისთვის საბჭოთა პრესას ვერ გავაყალბებ.

მე-3 მომუშავე — მუშა ხელი უნდა დაუმატო.

ლოპიანე — გინდა ხელი დაუმატე, გინდა ფეხი. იმ დღეს გამოვისეირნებ მანქანით და გულრონი არ დამხვდება, შენს გვამზე გადმოვივლი.

მე-2 მომუშავე — არ არის სიმაგრე მე რომ შენი ბრძანებით არ ავილო ლოპიან ძვაძვალში.

ლოპიანე — უი, მუხლები გიკანკალებს, რის ამლები ხარ, შე ცანცარა. რაც ვაკეთდება — ჩემი სიმტკიცით, რაც წახდება, თქვენი სიგლახეა.

მე-3 მომუშავე — ეს ასეა.

ლოპიანი — (I მომუშავეს) ახლა ისეა შენთან მაქვს საქმი.

I მომუშავე — დიახ. გავიგე, რომ გუშინ დაგიტვალე რე-
ბია ქარხნები და ორ ქარხანაში მუშებაც შეგიკრება.

ლოპიანი — ო, ჩემი პირით შეგეკითხე მუშებს, რა გაჭირ-
ვება აქვთ და შენ მაგიერ შემრცხვა.

I მომუშავე — რისთვის?

ლოპიანი — მუშებს პური და შაქარი ვერ უპოვიათ საყიდ-
ლად თავიანთ კოოპერატივებში.

I მომუშავე — სწორია.

ლოპიანი — ეს იცოდი?

I მომუშავე — მაშ, ბრმა ხომ არ ვიყავი.

ლოპიანი — მერე, რა ნამუსით დაამშიე მუშები.

I მომუშავე — ის პური, ძვაძვალჩი, თითონ თქვენი მი-
თითებით გადავისროლე რაიონში, ხომ მაქვს ამის დოკუმენტი.

ლოპიანი — არა, მავნებლობა მაქვს ჩადენილი. და მე შეც-
დომაში შემეიყვანე? ეს უარესი შენთვის.

I მომუშავე — არა, ლოპიან ძვაძვალჩი, გაიხსენეთ, ძველი
მეგობრობით არაფერს გთხოვ, საშსახურებრივი დაჯალეა პირნათ-
ლად შევასრულე.

ლოპიანი — არა, ისე როგორ ააღელვეე მუშები, რომ მე გა-
მიბედონ ამის თქმა, პური გვაკლიაო.

I მომუშავე — მოიგონეთ, მე მოგახსენეთ, მუშებს ხორ-
ცი არა აქვთ და ამისთვის ღელავენ-მეთქი. მირჩიე — მაშ მათი
პური და შაქარი საწყობებიდან რაიონში გადაგზავნე და ესეც რომ
არ ექნებათ, მაშინ ხორცი დაავიწყდებათ, მოიკაკვებიან და პურს
და შაქარს ინატრებენო. პურის და შაქარის ახალი პარტია გზავია,
ამასობაში მიიღებენ და აღდგომასავით გაიხარებენო. ახლა, მართ-
ლაც, მოაღწია და დაუბრუნებ.

მე-2 მომუშავე — ეს ისეთ რამეს ეუბნება, უნდა გავი-
გონოთ.

ლოპიანი — (მომუშავეებს) გესმით!

მე-3 მომუშავე — დიახ, გვესმის — შესანიშნავად გალო-
ბენ შაშვები თქვენს ბაღში.

ზეფორე — სწორედ პატარა სამოთხეა ეს ბაღი.

ლოპიანი — არა, ამის ბეჭეტური თუ გესმით.

მე-2 მომუშავე — არა, გვაპატიე ძვაძვალჩი, ბალისკენ
გვეკონდა ყური.

ლოპიანი — (I მომუშავეს) მე რომ უკან რამე წამეცდეს, შენ
წინ თავის თავზე უნდა გადაიბრალო და ხალხის წინაშე ბოდიში
უნდა მოიხადო. ისინი ჩემთან გიჩივლებენ და მე გაპატიებ, როგორც
პირველ დანაშაულს, შეიძლება მეორეთაც გაპატიო, თუ კარგ ხა-
სიათზე ვიქნები. შენ ეს ანბანი არ იცი და აქ თანამედრობაზე მოძ-
ვარები!

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მე შენ სიტყვას ბეწვზეც არ გადაუხვევ.
 ლ ო პ ი ა ნ ე — მე როდის გითხარი მუშები ამიჯანყდნენ?
 ისე როგორ ააღელვე მუშები, რომ მე ამის თქმა გამიბედეს — პუ-
 რი გვაკლიათ. მათი თავხედობა რომ დეკავაიანის ყურამდე მივი-
 დეს, ო, რა ცხელ პანლურს დამირთავს, მისი მუხლების ჭირიმი.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მე, შენ რომ მიბრძანო, საფლავზე სალორეს
 გავაკეთებ. მე მოვასხენე, ხორცს მოითხოვენ-მეთქი, შენ მიბრძანე,
 — პურიც რაიონში გადაგზავნეო. არ შემისრულებია?

ლ ო პ ი ა ნ ე — მე სწორად მითქვამს, მაგრამ შენ ვერ გაგიგია.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — როგორ გამეგო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — როდესაც ეს გითხარი, უნდა მიმხვდარიყავი,
 რომ მე ამით მტკიცედ გამოვიცხადე, ხორცი იშოვე-მეთქი.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — თქვენც იცით, რომ არ იყო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — როგორ, ამოდენა რესპუბლიკაში ხორცი არ
 იშოვებოდა, შე სალახანა!

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — ლიმიტი ამოწურული დამხვდა. ყველაფე-
 რი გეგმითაა.

ლ ო პ ი ა ნ ე — იმის მაგიერ, რომ თვალი დაგეთხარა და ხორ-
 ცი გეშოვა მუშებისთვის, უკანასკნელი შაქარი და პური წაართვი
 და გეგმის ვადაზე ადრე შესრულება მოთხოვი დამშეულებს. არა,
 ასე გულუბრყვილო არა ხარ, ეს მავნებლობით ჩაიღიწე, გამყლაგ-
 ნებული მტერი ხარ.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მტერი?

ლ ო პ ი ა ნ ე — მე გამოვუცხადე მუშებს, რომ ისინი მავნებ-
 ლობის მსხვირპლნი არიან და გავეცი განკარგულება, რომ ახლავე
 დაურიგონ პური და შაქარი თავსაყრელად, ხოლო მავნებლებს ულ-
 მობლად დაესჯით. ო, რა აღტაცებით მოისმინეს ეს ჩემგან!.. დამ-
 პირდნენ, რომ ერთი-ორად შეასრულებენ გეგმას.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მე ხომ არ დამასახელე იმ მავნებლებში?

ლ ო პ ი ა ნ ე — ხალხის ხმას ყურადღება მივაქციე. დაარწმუნ-
 დი, რომ სავაჭრო ქსელებში დიდი მავნებლობაა (სხვებისკენ) თქვენ
 საით იხედებით! აქ ვეფხი ღრიალებს და თქვენ ჩიტებს უსმეწით!..

ზ ე ფ ო რ ე — კი, გენაცვალე, ის ჩიტებიც ამას ჭიკჭიკებენ,
 ვეფხს მოუსმინეთო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მე კი ჩიტებმა გადმომძახეს, სავაჭრო ქსელებ-
 ში მავნებლობაა, ნახევარზე მეტი ქურდიან და გამოვყავი რევიზია.
 იმ რევიზიასაც რევიზია დაუნიშნე და სუყველას სამუდამოდ უკ-
 რავთ თავს დამნაშავეთა ლაგერებში. იქ ვასწავლით პატიოსან
 შრომას.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — კი, შენი ჭირიმი.

ლ ო პ ი ა ნ ე — არ დავზოგავთ, ვაშ, ახალი კადრები მოდიან!
 ახალგაზრდობას უმუშევრად დავტოვებთ და ქურდებს და სპეკუ-
 ლიანტებს ვაპარპავებთ! ამისთვისა ვართ ხალხის მთვარობა რომ
 ახალი ბურჟუაზია წამოვიჯინოთ თავზე?!..

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — სწორი ხართ ძვაძვალში, მხოლოდ ჩემ
მიმართ გთხოვ... ვერ გავიგე, გულუბრყვილობით დავაშავე. ჩემი
ბიოგრაფიაც გადასინჯეთ. მოიგონეთ, მე თვითონ რამდენი მაცნებ-
ლები ამილაგმავს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ეს კარგად გამახსენე. ბევრ პატიოსნისთვის და-
გებრალეზია მაცნებლობა და დაგილუპავს.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — ასე ნუ მომიჭერ ხელს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ფუფუნებაში ცხოვრობ, რომელ დამსახურე-
ბით!

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მოგახსენებ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რევიზიას მოახსენე.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — როგორც მიბრძანებ.

ლ ო პ ი ა ნ ე — რომელ თანხიდან აიშენე კონტა კოტეჯი ბალით,
გარაჟით, ტალავერით — შუა ქალაქში.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — მლიქვნელებმა გადამაცდინეს. ეს ქალაქს
დაამშვეწენესო, ძვაძვალში, თვალში ესიაშოვებათო. მშრომელი
ხალხის ინტერესები მოითხოვსო. ასე მითხრეს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მშენებლობა მოეწონათ, მაგრამ შიგ შენ რომ
დავინახეს, აღშფოთდენ, რა ჯაშაგირით აიშენათ.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — გეფიცები, ძვაძვალში, თუ ხალხს არ სია-
მოვებება, დავთმობ, მე სულ არ მჭირდება.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ეს მაგარი პასუხია, კარგი. მთლად არ მინდა
შენი გაფუჭება — გამომადგები.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — დიახ, რაღაც გინდა მომიხმარე. ჰა, სულით
და ჰა, ხორციით.

ლ ო პ ი ა ნ ე — შენ ხომ არ ივიწყებ ძველ მეგობრობას.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — დიახ, თუ მიკადრეხები.

ლ ო პ ი ა ნ ე — დიდი კაცის მეგობრობა ასე იოლი კი არაა,
რაღაც მსხვერპლი უნდა გაიღო.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — ო, შავ ცეცხლში თუ არ ჩავდგი შენთვის
— ცეცხლი მომიკიდოს.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მას, ერთი რამ ამისრულე. ჩვენ გიცით, რომ
მაცნებლებს საიდუმლო ცენტრი აქვთ.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — ო, ეს მჯერა, მეც სულ მაგას ვამბობდი.

ლ ო პ ი ა ნ ე — ჰო და, შენ ერთ დიდი მაცნებლისაგან წერილი
მიგიღია.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — არა, ბატონო.

ლ ო პ ი ა ნ ე — მე ვიცი, რასაც ვამბობ. ნუ იხევი უკან თქვანი
ხარივით. ის წერილი მომიტანე. ხვალამდე გაძლიე ვადას. გულწრ-
ფელად აღიარე ცოდვები და გაუკაცურად გაპატიებ.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — ლოპიანე ძვაძვალში!

ლ ო პ ი ა ნ ე — თუ დაწვი ის წერილი, ამის ნებასაც გაძლიე:
შინაარსი მოიგონე და დასწერე.

I მ ო მ უ შ ა ვ ე — რა გავიხსენო, რაც არ მომიხმარა.

ლოპიანე — (სხვებს) თქვენ ისევე ბალში გაიხედეთ **მომუშავეს** მოიწი აქეთ. ჩუმად გეუბნები, დასწერე, ვისი გავლენით ააყბედნი-მუშები. ვინ მობინდომო დეკანოზთან ჩემი ავტორიტეტის დაცემა.

I მომუშავე — შენ თავს ვფიცავ. მე ეს სიზმრადაც არ მომსკლია.

ლოპიანე — გვერდებს რომ შეგალეწავინ ცხადად გაგახსენდება.

I მომუშავე — გინდა მომკლან, რაც არ მომხდარა რა გამახსენებს.

ლოპიანე — მაშ, რადგან მეცოდები, ასეთ შეღავათს გაძლევ: გამოიგონე და დასწერე. აბა, გასწი, გააკეთე ეს საქმე.

I მომუშავე — ლ...ლოპ...ძვ...ძვ...

ლოპიანე — უკან არ მოიხედო. (I მომუშავე მიდის)

ზეფორე — ო, რა სამართლიანი კაცი ხარ, ლოპიანე.

ლოპიანე — (მე-3 თანამშრომელს) შენ გავალეებ, მაგარი რევიზია გააგზავნე ზეფორეს რაიონში. ეს იქ დიდ ობობასავითაა ჩამჯდარი. რამდენიმე თანამდებობა აქვს.

ზეფორე — რატომ აცდენ ხალხს, ლოპიანე?

ლოპიანე — ამის მოადგილე და თანამშრომლები სულ ვერაგებია. მკაცრად გამოიძიონ მათი საქმეები და სასამართლოს გადასცენ. რაიკომსაც გადავქექავთ. მხოლოდ ზეფორეს... რადგან ხალხში დიდი სახელი აქვს, როგორც ლატაკებიდან დაწინაურებულს, ჯერ დავტოვებთ. დროს მივცემთ გამოსწორდეს.

ზეფორე — სწორი ხარ ლოპიანე — შეიძლება არიან ისეთები, რომელთა საქმეებიც ჩირქს მცხებენ. (შემოდის მიჭუჭუნე)

მიჭუჭუნე — ეჭიმები მოვიდნენ.

ლოპიანე — გამოვალ. მხოლოდ ნემსს არ ვაჩხვლეტინებ.

მიჭუჭუნე — ვინ იცის, რა მიკრობი შეყვას სისხლშიო. თუ დროზე არ მივიღებ ზომები ჩვენ დაგვბრალდებაო.

ლოპიანე — აბა, ახლა წადით და რაც გითხარით გულში ჩაიბეჭდეთ. (ლოპიანე და მიჭუჭუნე მიდიან)

ზეფორე — მე კი ქმარ-შვილს ვახარებ, რომ გადავრჩი. ციციხოს შემოვივლე, ცოტა კი არ დამეხმარა მისმა თვალებმა. (ზეფორე მიდის)

მე-3 მომუშავე — აბა, ვადაზე დაამთავრე ხიდი, თორემ...

მე-2 მომუშავე — ამისთვის გეხვეწებოდი, მასალა მომავლე, ნუ მატარკოლებ-მეთქი.

მე-3 მომუშავე — საიდან მოგიტანო?

მე-2 მომუშავე — ერთ ტაფაზე ვართ!

მე-3 მომუშავე — უკანონო გზით რომ გიშოვო, გამოქე-ქავს.

მე-2 მომუშავე — ეს ხიდი დავამთავროთ და დანაშაულის დაფარვაზე მერე ვიზრუნოთ.

მე-3 მომუშავე — რას იზამ! (აპირებენ წახვლას)
მე-3 მომუშავე — (უცებ) დაცა, ლოპიანეს თანამშრომ-
ლებია. ტკბილად დაველაპარაკოთ. ეგებ რამეში დაგვეხმარონ. (შე-
მოდიან ლოპიანეს თანამშრომლები)

მე-3 მომუშავე — სალამი, ძვირფასო ამხანაგებო!
I თანამშრომელი — ლოპიანე სად არის?
მე-2 მომუშავე — მეორე დარბაზშია. ექიმები გახლენ.
მე-3 მომუშავე — ცოტა ავათაა. მაგრამ კანკალი ჩვენ
გვაქვს შემდგარი.
I თანამშრომელი — ისეთი ჭირი მოადგა, ექიმები რას
უშველიან?

მე-2 მომუშავე — რა დაემართა?
I თანამშრომელი — ჰო, ახალი ამბავია.
მე-3 მომუშავე — რა მოხდა?
მე-2 თანამშრომელი — ეჰ, ისეთი ამბავია, ყურიდან
მივიღე და პირიდან ვერ ამოდის.
I თანამშრომელი — ლოპიანეს დევკაყიანი დაილუბა.

მე-3 მომუშავე — ვინ. დიდი კაცი?
I თანამშრომელი — დიახ. ის, საამაყო შვილი, მოხსნეს.
მე-2 მომუშავე — როგორ? მას ვინ მოხსნიდა!
მე-2 თანამშრომელი — მეტიც უყვის. დაჭერილია,
როგორც მოლალატე.

მე-2 მომუშავე — მოლალატე? (ჩურჩულებენ ერთმანეთ-
ში. შემოდის მიჭუჭუნე)
მიჭუჭუნე — ეს რა საცოდაობა ვნახე. გული კინალამ წა-
მივიდა.

I თანამშრომელი — შენც გაიგე ახალი ამბავი?
მიჭუჭუნე — მე — აბა თქვენ რა იცით. მე თავზე ვადექი,
როდესაც ექიმებმა ამოდენა ნემსი შეარჭვეს საწყალ ლოპიანეს. ავ-
ტირდი მის მაგიერ. მაგრამ ჩემი ტირილი რას უშველიდა. (შემო-
დიან ზეფორე და ბეჟანი)

ზეფორე — როგორ არის ლოპიანე, რა თქვეს ექიმებმა.
მიჭუჭუნე — ბრწყინვალეთაა, მაგრამ ისე აწვალეს, პოემა
უშდა დაწვერო მაგის გამობაზზე.
ზეფორე — ოჰ, დამლაგებლებმაც თქვეს, ნემსი გაუკეთეს
და მშობიარე დედაკაცივით აკივლდაო.

მიჭუჭუნე — აბა, ორჯერ ჩხვლიტეს მუცელზე.
ბეჟანი — ძალიან ეტკინა?
მიჭუჭუნე — მხეცივით იღრიალა. ექიმებს აგინა, — თქვენ
რა ადამიანები ხართ, როცა კაცს ასე გულგრილად აწვალებთ.
ერთი ისე აკანკალდა, ერთ ხელში დაჭერილი ნემსი თვითონვე იჩხ-
ვლიტა მეორე ხელში. (შემოდის ლოპიანე, დამლაგებელს შემოაქვს

კრესლო. ლოპიანე ჯდება).

ზე ფორე — გაგტანჯეს ექიმებმა?

ლოპიანე — ჩემი ბრალია. დეკაკიანის სიტყვას რომ გადავუხვიე.

ზე ფორე — კი, უბრალო სკამზე რომ დაჯექი, არა შეჩდა მწყერი ხესა — არა იყო გვარი მისიო.

ლოპიანე — თქვენ კიდევ არ წასულხართ? იმ ოხერ ექიმებიდან ჩემ სიკვდილს ხომ არ უცდიდით. ას წელიწადს ვიქნები აქ ღამჯდარი.

მე-2 მომუშავე — აგერ, თქვენმა თანამშრომლებმა შეგვაჩერეს. რაღაც სათქმელი აქვთ.

მე-2 თანამშრომელი — აბა, უთხარი.

I თანამშრომელი — შენ დაიწყე.

ლოპიანე — რამ წაგახდინათ, თქვე გლახებო. გარეთ ვიფხებივით დაქრიხართ და ჩემთან რომ მოხვალთ კურდღლებივით იკუყებით. ჰო, მოიწით, არა ვარ გაწყრომის ხასიათზე.

მიჭუჭუნე — ვაპ, ყბები აუცახცახდათ.

ლოპიანე — უკან იხევენ. ზურგიც მოიბრუნეს. აბა, ალბათ ბეჟანს რომ მოკრეს თვალი მაზე აღშფოთდენ.

ბეჟანი — მე? მე რა საფრთხობელა ვარ?!

ლოპიანე — მიძებრებივით სუნით იგრძნეს, რომ მათგან გასაშვები არა ხარ. ახლა, ამათ გაგატან ბეჟან და მოგონებებს დაგაწერიებენ.

ზე ფორე — ო, რა ღამაზად ხუმრობს. შენც გაუმართე სიტყვა, ბეჟან. ნუ გეშინია.

ბეჟანი — მე რა მაქვს მოსაგონებელი, აკი მოგახსენე, სულ ხვრელში ვიყავი.

ლოპიანე — ყველა მტერი ხვრელში საქმიანობს.

ბეჟანი — ჩემი მტრობა მხოლოდ მასში გამოიხატებოდა, რომ ცოცხალი ვიყავი.

ლოპიანე — მერე, ეს პატარა დანაშაულია, ცოცხალი რომ ხარ! ეჰე, სიცოცხლეს ჩვენს სამოთხეში რა დამსახურება უნდა, იცი! არა-თუ საქმე, ფიქრებიც კი სპეტაკი უნდა გქონდეს. ესეც არ კმარა, ლოპიანეს ხელში ტანჯვა და სიკვდილი გერჩიოს სხვის ხელში ფუფუნებას.

I თანამშრომელი — უთხრათ.

მე-2 თანამშრომელი — ჰო, აბა სანამდე ვიდგით. (თანამშრომლები ლოპიანეს უახლოვდებიან)

ლოპიანე — ჰო, რა ხდება დაწესებულებაში, თქვენ ხართ ჩემი თვალი და ყური... ახალი ხომ არაფერია?

I თანამშრომელი — დიახ, არის.

ლოპიანე — მართლა? არისო! რას ამბობ. მე კი აქ ისე შემბოჭეს... თავი ვერ ავიშვი. ზოგი კოკობზიკა ვარო და გულში მიხიცილებს, ზოგი ერთგული ვარო და მეკვრება ბუძვივით... ზოგი ლა-

მაწი ვარო და თავზე მაჯდება, ზოგი პოეტი ვარო და ქვევიდან მიმ-
დრება... (რეჩეტატივით) გამწიეს და გამომწიეს მატრიალეს (გაჩნდნისა)
ზედაო, ცალი გვერდი ცეცხლზე იწვის, ცალი ერბოს აღზედაო, გა-
დამრიეს კაცი!

I თანამშრომელი — ძალიან ცუდი ამბებია.

ლოპიანე — ო, ეს სანატრელია, მივიღებ ზომებს, თორემ
დეკაჟიანი მიბლვერსა ზევიდაა, ნუთუ ყველაფერი რიგზეა, არც
დასაჭერია ვინმე, არც დასასჯელიო. ეჰ, რა ვთქვა. ესაა. — თუ მარ-
ტო მტყუანი დასაჯე, მაშინ მართალი თავს აიშვებს. პირიქით, მტყუ-
ანი ისედაც შეშინებულა. მართალი უნდა დაისაჯოს და მაშინ ყვე-
ლა მორჩენილია.

მე-2 თანამშრომელი — ამიერიდან მაგ სიბრძნე დაგ-
მოზილია.

I თანამშრომელი — ყველაფერს მოგახსენებთ, მხო-
ლოდ ეს ხალხი...

ლოპიანე — ოო, რაღაც ფარსავია. აბა, მიჭუჭუნე, გაიყვა-
ნი სტუმრები ბაღში. მხოლოდ საშვები ჯერ არ მისცეთ. ციცინოს
უნდა მოვილაპარაკო.

მიჭუჭუნე — კეთილი (მიდიან ზეფორე, მიჭუჭუნე, ბეჟანი,
ციცინო).

ლოპიანე — ვაჰ, თვალბშიც სხვანაირად იყურებით.

I თანამშრომელი — ასეა. კაცის თვალი კი არა, უბრა-
ლო შუშაც ფერს ამინდისაგან ლებულობს.

ლოპიანე — რა ამბავია, ბარემ გამაგებინეთ.

მე-2 თანამშრომელი — დეკაჟიანი დაიღუპა (ტირის)

ლოპიანე — ვინ? რა, დეკაჟიანი?

I თანამშრომელი — აი, საამაყო შვილს რომ ვეძახდით
(ჩახჩურჩულებს)

ლოპიანე — მოკვდა?

I თანამშრომელი — უარესი ჭირს. რომ მომკვდარიყო
რა გვიჭირდა, მოხსნეს.

ლოპიანე — ვინაა მისი მომხსნელი, შე სულელი.

I თანამშრომელი — გაკოჭეს. შენ აქ ზიხარ და ჩვენს
დაწესებულებაში მისი დამუშავება მიდის.

ლოპიანე — ეს ხომ არ გადაირია!.. დაიკარგი აქედან, შე
რეგვენო! (სცემს I თანამშრომელს) აბა, მანქანა! შეუფარდე ერთი
იმ...

მე-2 თანამშრომელი — მანქანა გავიდა შენი გარაჟი-
დან, დაცვაც მოიხსნა.

ლოპიანე — ასე უცებ?

I თანამშრომელი — მაშ.

ლოპიანე — არა, ეს შეუძლებელია. წავიდეთ. მე მაინც
მისი მარჯვენი ვარ უკანასკნელ სულს მოთქმამდე. (ლოპიანე, I და
მე-2 თანამშრომლები მიდიან. შემოდიან მიჭუჭუნე და ზაბლონია)

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — ჩემზე წერ ლექსს, მიტუტუნე? დამანახე
მიტუტუნე — გული ნუ მოგივა, ლოპიანემ მომთხოვა შენი
გინება დაწერო.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — ჩემ გინებას წერ!
მიტუტუნე — არ გამცე. შენი ხათრით უთმენ.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — ჩემი ხათრით კი არა, მისი გეშინია.

მიტუტუნე — რა ვქნა, დეკაჟიანის სახრი აქვს და ნუ შე-
გეშინდება.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — თუ ასე გქონდა საქმე, რად გამაცანი.

მიტუტუნე — შენ არ შემოვიჩნდი, მამას გამინთავისუფ-
ლებსო!..

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — შენ არ იკვებნიდი, მეგობარიო.

მიტუტუნე — კი, უჩემოდ ძაღლს არ წაიყვანს სანადიროდ.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — მამას ვერ ვუშვილი და მეც ვიღუბები. წე-
ლან გვერდით რომ მომისვა მიჩქმიტა და როგორ შემაშინა, თავის
გადსარჩენად ისეთი მლიქვნელობა დავიწყე, რომ გამახსენდება,
ჩემი ენა-პირი მძულს.

მიტუტუნე — მე ქალისგან მოვიტხოვ, ისეთი წმინდა იყოს,
რომ კაცი ვერ უბედავდეს ჩქმეტას.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — კი ამბობდა მამაჩემი, ახლანდელ კაცს კაცი
ტყუილად ქვიაო. ქალებისაგან მოითხოვთ მამაცობას, თვითონ კი
სიმხდალის მაგალითს გვაძლეეთ.

მიტუტუნე — კიდევ მე მკიცხავ. შენ რა იცი, რა ჭირში ჩა-
მაგდე.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — შენ რომ გიბედავს ყურის აწევას, მეც მისთ-
ვის ამიგდო. ჩემს საგინებლად ლექსს გაწერინებს, არა? და თითონ
მეპატროება!

მიტუტუნე — პოეტობაში მავარჯიშებს.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — სიყვარულმა რომ პოეტად გახადოს კაცი —
შეიძლება, მაგრამ სახრივ რომ გააპოეტოს, არ გამიგონია.

მიტუტუნე — დეკაჟიანზე ლექსს მაწერინებს. მფარველი
გადავიმტერო?! მერე, როგორი მფარველი. მისი მტრობა და ჩემი
გაქრობა ერთია. იმიტომ ვარ შენზე გაციცხლებული, რომ თავს თვი-
თონ ვერ იცავ. ცხვარს ძაღლი იცავს, ქალს კი თავის სინდისი.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — მას სინდისი არა აქვს და შენ — ძაღლის ლი-
რსებაც გაკლია.

მიტუტუნე — ჩუ, რამოდენა კაცს ლანძღავ, გესმის!

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — შენ არც სიყვარული შეგიძლია, არც პოე-
ტობა.

მიტუტუნე — მთლად არ მომსპო!

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — როგორც იქნა მივხვდი, რომ აქედან უნდა
გავიქცე.

მიტუტუნე — ლოპიანემ დამიბარა, ნუ გაუშვებო, დაშიცო-
დოსო.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — მერე, შენ გადამცემ მის ხელში? შენ, ვინც მეწრიბინებოდი, პოეტს წიხლს ნუ კრავო.

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — მე ნიჭით მიჭირს; თორემ ბედით შემოძლია ბევრ დიდ პოეტსაც დავემსგავსო. რამდენ მათგანს ყვარებია ვინმე და სხვას ჩაუსანსლავს და პოეტს ჩლიქები დარჩენია დასატირებლად.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — მერე საგინებელ ლექსს აწერიებდენ დაშინებოთ?! შენ პოეტის ცილისწამება ხარ!

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — მართალია. ეს არ უნდა მეჩვენებინა შენთვის. მაგრამ ავღელდი, დავიბენი, სულ შენი ბრალია. აქ რისთვის შემოიჭერი, მეც მღუპავ და მამაშენსაც.

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა — მამაჩემს. მამა... არა, მამაჩემის ლანდით ნუ მაშინებთ... წავალ... მაცალეთ... დაფიქრდები... **(აპირებს წასვლას)** რა ვქნა, იმ სანთელზე მაფურთხებენ, რომლითაც ქალიშვილს ოჯახი უნდა შემექმნა. ქვეყანაზე რომ მამაკაცები იყოს, მე ქალი არ ვიქნებოდი?! **(ზაბლონია მიდის)**

ზ ა ბ ლ ო ნ ი ა ს ხ მ ა — მაქ აწი ფეხს არ დავადგამ! შენ კი თვალით არ დამენახო **(ბრაზით)** თვალით არ დამენახო, მიჭუჭუენე!

მ ი ჭ უ ჭ უ ნ ე — **(თვალს გააყოლებს)** ოპოპო! რა გმირობა ჩაიღინა. ხვლიკივით გადაცოცდა და გაიპარა. იცი, ლოპიანე არ აბატიებს ამ წიხლის კვრას და მაინც თავი გაწირა. ვინ იტყვის, რომ ცუდი არჩევანი გავაკეთე, როდესაც ეს სატროფოდ ავირჩიე. მაგრამ გაფრინდა, აწი ჩემ საკენეს არ ენდობა. ლოპიანე რომ მკითხავს რისთვის გაუშვიო! ვინ იცის, რა შავ დღეს დამაყენებს. მაგრამ მე რატომ ვერ ვწირავ მისთვის თავს? ჩანს, ისე არ მიყვარს, როგორც წიგნებში წამიკითხავს. რატომ? ლექსებს რომ ვწერ? რას ვწერ ფლიდობის მიტს. როგორც ჩრდილ ქვეშ ხე ვერ ხარობს, ისე მშისარა მონის გულში არ იზრდება მალალი სიყვარული. მხოლოდ სხვების, ოდესმე გულწრფელად თქმულ სიტყვებს ვიპარავთ და ვაქუჩებთ. ეს არის ჩვენი პოეტობა? ეს არის? არა, არც ასეა საქმე, მიჭუჭუენე. რას მოგიტანს დიდ ლოპიანესთან შებმა, რა ტაბლაკვერებს გაქმევს... დალუპვის შემდეგ შენთვის სულერთი არ არის რა იყავი? არა, სანამ მოახერხებ, იცოცხლე, მკვდარ ლომს ცოცხალი ძალლი სჯობს, ჩემზე ჭკვიანს უთქვამს. **(მიჭუჭუენე მიდის. შემოდინან ზეფორე, ბეჟანი, ციციხო)**

ბ ე ჟ ა ნ ი — სად ვაგებთ თავს!

ზ ე ფ ო რ ე — ყველგან რომ მოხდენილი ენა გაქვს, აქ რა მოგივიდა, რა იქნა შენი ჭკუა.

ბ ე ჟ ა ნ ი — სწორედ ამან დამლუპა — მაგათ ჭკუა არ უყვართ. არაფრის არ ეშინათ ისე, როგორც კაცის ჭკუის.

ზ ე ფ ო რ ე — ციციხომ ისე მოალბო, არ მოგელოდი. რა მაქცია ყოფილხარ, გოგო, აწი შენთან ბეწვის ხიდზეც უშიშრად გავივლი.

ც ი ც ი ხ ო — არა, დედა, თვალთმაქცობა არ შემიძლია. რაფი-

ელი ნამდვილად მეცოდება.

ზე ფ ო რ ე — არა, ის დაივიწყე, არ გააფხუტო საქმე. **(შემო-
დიან ლოპიანე და გერასიმე)**

ლოპიანე — ისევ აქ ბრძანდებით! გამარჯობათ, სტუმრებო!
(ხელს ართმევს ყველას მოწიწებით) ხელს მოსთვის გართმევთ, რომ
წელან ეშმაკის ნიღაბი მქონდა აფარებული, ახლა ვარ ანგელოზი
ლოპიანე.

გერასიმე — მართალია.

ლოპიანე — ეი, ამხანაგო დამლაგებელნო, მომხედეთ **(ვა-
ლკე გერასიმეს)** ხალხი წლობით რომ აწვალო, ერთ დღეს მოხდენი-
ლად თუ მოეფერები, ყველაფერს დაივიწყებს, ხომ ხედავ, როგორ
გაეხარდათ. **(შემოდიან დამლაგებლები)** საყვარელო და-ძმებო, მე
რომ დეკაჟიანს ვეძახდი, მისი სურათები ყველა ოთახებიდან ჩა-
მოსხენით.

I დამლაგებელი — დიახ, ჩვენი დაგვირეკეს, თან და-
ურთეს, კომისია მოგაო.

ლოპიანე — კომისიაო? **(გერასიმეს)** ჩემი სახელით მიესალ-
მე იმ კომისიას, გაიგე, კიდევ ხომ არ მინაყავენ პილპილს, თუ მყრალ
ნიშადურს.

I დამლაგებელი — გვესმის. **(შირშის იქედან მიაქვთ
დამლაგებლებს დახვეული ქაღალდები).**

ბეჟანი — **(ზეფორეს)** გესმის, რა უთხრა!

ზეფორე — ყურს არ უჯერებ.

ლოპიანე — მოიწით, კეთილებო.

ზეფორე — დეკაჟიანზე რალაც ბრძანე. კარგად ვერ გავი-
გონე.

ლოპიანე — მოისპო. დაუმტყიცდა, რომ საბჭოთა სახელმ-
წიფოს მტრობდა, ხალხს აწიოკებდა.

ციცინო — აკი თქვენი გმფარველობდათ.

ლოპიანე — მატყუებდა: გულით ისევ სუფთა დავრჩი, რო-
გორც შენი მშობლები.

ზეფორე — არ გადამრია ქალი! **(შემოდიან მიჭუჭუნე და მ
მომუშავე)**

ლოპიანე — მოუდით, ჩემო პირნათელო მეგობრებო.

მიჭუჭუნე — შენ კიდევ აქ ხარ!

მე-3 მომუშავე — სულს ითქვამ ქვეყანაზე?

მიჭუჭუნე — გარეთ ისეთი ამბავია. პირზე ყველას შენი
გინება აკერია. ცოლშვილიც გასაბღღვენელად გეძებს. გაგვადო და
ახლა არ გაგვეკაროსო.

ლოპიანე — ვიცი რა ღჯუ დედაკაცია. ცხვრად რომ მნახოს,
მაინც მგლად მომეჩქევა.

მიჭუჭუნე — შენზე ახია, მე რას მერჩიან, შენგან გული
ამოჭმული მაქვს და მაინც მკრულავენ, მისი ფინია ხარო.

მე-3 მომუშავე — მეც მაყვედრიან, შენი მეგობარი იყოო,

შენ იცი, ისეთი კანკალი შემიყენე, წინ სამი დღე არ მქონდა
ლოპიანი — აბა, თქვენ ცუდათ გქონიათ საქმე და არ გა-
მეკაროთ, სპეტაკი კაცი არ გამსვაროთ, მე გამართლებული ვარ.

მიჭუჭუნე — რამ დაგიხსნა?

ლოპიანი — დევკაყიანმა.

მიჭუჭუნე — რას გვასულელებ.

ლოპიანი — იქ რომ მივედი და წინასწარ ამოუშვი ღრიალი,
ჩემთვის გამზადებული შოლტის წინაშე, ამ დროს გახსნეს თითონ
დევკაყიანისგან დალუპვის წინ გამოგზავნილი დახურული წერილი.
შიგ წერს, ლოპიანი დაამუშავეთ და გახურებულ თონეში ჩააყუ-
დეთ, არ შეცივდესო და... მისი მეგობრების სიიდან ამომშალეს.

(შემოდის გერასიმე)

ლოპიანი — პიმპილის და ნიშადურის საქმე როგორაა, გე-
რასიმე.

გერასიმე — სხვებს უმზადებენ, შენ გაქმარეს.

ლოპიანი — აბა, ეს მონელებული მაქვს.

გერასიმე — აზხანაგებო, დახურული წერილის წყალობით
ლოპიანეს უფრო რბილად მოეპყრენ, ვიდრე დევკაყიანის სხვა მე-
გობრებს და ჩემს ქარხანაში გადმოგზავნეს, სადაც ერთ დროს ინ-
ჟინრად მუშაობდა.

ლოპიანი — ჰო, რაც აქამდე გამიკეთებია ავი და კარგი, გა-
ქვითეს და თავიდან დამაწყებინეს ცხოვრება.

მიჭუჭუნე — აბა, მე რას მერჩიან.

ლოპიანი — მას გერჩიან, რომ შეგნება არა გაქვს. ახლა მე
მოვითხოვე, რათა სასახლე საბავშვო ბაღს გადასცენ მთელი მო-
წყობილობით.

ზეფორე — მერე შენ რა დავრჩება?

ლოპიანი — პატიოსნება.

ზეფორე — ვაი, თუ, მეც ასე მიწერია.

ლოპიანი — შენ, როგორც ციცინოს მშობელს, ვიცდები
შეგარჩინო ნაცოდვილარი. სხვისი დაცვა უფრო ადვილია.

ზეფორე — რასაკვირველია, შენ ქონება გადაეცი, თორემ
ჭკუა კი არ დაგიბრუნებია მთავრობისათვის.

ლოპიანი — ისიც დავაბრუნე. დევკაყიანის კლანჭებით ნაღ-
რძობი ჭკუა რად მინდოდა. ახლა მე ვგივარ გალიიდან გამოსულ
არწივს.

ბეჟანი — ესეცაა, ზოგიერთი არწივი გალიაში ისე დაიხუ-
თება, კიდევ რომ გაანთავისუფლო მიწაზე დაიწყებს ლაპლასს.

ლოპიანი — ფრთას გული ატრიალებს. ახლა მე მჭირდება
ციცინოს თანაგრძობა, ბეჟანისგან დარიგება, ზეფორესთან მეგობ-
რობა, გერასიმეს ხელმძღვანელობა და ძველი მეგობრებისგან გა-
ტანა.

მე-3 მომუშავე — რა პირით ლაპარაკობ მეგობრის გა-
ტანაზე.

ლოპიანე — შენ ისეთი ხათრიანი ხარ, წელან თავის ცილისწამების დაწერა დაივალე.

მე-3 მომუშავე — მერე, ასე მკაცრად როგორ გამწირე.

ლოპიანე — ახალმა პავამ ორივე გამოგვცვალა. ღამემ თუ ერთმანეთს დაგვაჯახა, ამისთვის დღისით ქვა ვესროლოთ ერთმანეთს? მე და მიჭუჭუნეს მაინც ვერაფერი ვერ გაგვთიშავს.

მიჭუჭუნე — არა, აწი არ გაგეკარები. შენი შეკვეთილი ლექსებზე სულ მეზარალა, ცხოვრებაც დამიმახინჯე.

ლოპიანე — ის შენზე ახია, — აქ დიდ კაცებზე წერდი ხოტბას, ახლა ქარხანაში წამყვი და მუშებზე წერე. დიდი კაციბი თოვლის ბაბუებივით ქრებიან, მუშა კი უკვდავია.

ზეფორე — მე მიხარია ჩვენს მეზობლად რომ ფეხს იკიდებ.

ლოპიანე — ციციხო რას იტყვის ჩემ მეზობლობაზე?

ციციხო — იქ რა გიზიდავთ?

ლოპიანე — ჩემი ერის სიყვარული, კომუნისმის დასამყარებლად შრომა.

ციციხო — როგორი შრომით?

ლოპიანე — ინჟინრად ვიმუშავებ, გერასიმეს ხელქვეით.

ზეფორე — იქედან ისევ მალლა ისკულებ.

ლოპიანე — ვნახოთ, ვინ მაჯობებს პატიოსნის სახელის მოხვეჭაში.

ზეფორე — როცა ასეთ მორევიდან ამოდი, რას არ შექლებ. ჩემი საქმე სულ უბრალოა. ცალი ხელი რომ მომაშველო გამომიხსნი.

ლოპიანე — ბეჟანსაც პატივს არ დავაკლებ. კაცს გენიოსების საფლაგებზე უტირია.

ბეჟანი — ეს დედაკაცს არ ესმის.

ლოპიანე — (გერასიმეს ჩუმად) ზეფორეს ვატყობ, სჯერა რომ ისეგ ვაგდიდკაცდები, ციციხოც შემომცინის.

გერასიმე — (ჩუმად) მე ხელს შეგიწყობ.

ლოპიანე — (ჩუმად) ჰო, ჩემო მფარველო!

გერასიმე — (ჩუმად) ამ სახლს ბევრად არ ჩამოუვარდება მაგათი კარ-მიდამო.

ლოპიანე — (ჩუმად) მაქ მოვიმაგრებ ფეხს და ახლად გისკულებ. (შემოდინან დამლაგებლები)

I დამლაგებელი — მოვიდნენ.

ლოპიანე — ვინ მოვიდა?

I დამლაგებელი — რა მოგახსენოთ.

ლოპიანე — მობრძანდნენ, ვინც არიან სულერთია. (შემოდინან კომისიის წევრები) — მოდით მტრედებო, ეპისკოპოსებო, სპორტსმენებო, პოეტებო, შახტიორებო, ფილოსოფოსებო, აწი ნურავის ნუ გეშინიათ — მომხსნეს. საშვები არ გჭირდებათ, კარი ღია!

I დამლაგებელი — ესენი კომისიის წევრებია.

ლოპიანი — რა კომისიის? შენ რისთვის იცინი თვალგაღებულ
ციცინო?

ციცინო — აწი რაფიელს შენი გინებისთვის ვერ დაჩაგრავენ.
კომისიის წევრი — ჩვენ პედაგოგიური საბჭოს გამო-
ყოფილი კომისია ვართ, ამ სახლის ჩასაბარებლად მოვედით.

ლოპიანი — ჰო, მაშ მშვიდობიანად მივდივარ ჩემი სტუმ-
რებით. ჩემს მეტს აქედან ტყავი არავის გაუტანია.

ზეფორე — რა მხნე კაცია!

ბეჟანი — მეც მაგრად ვარ.

ხმები — აწი ლოპიან ძვაძვალისით ვერავინ შეგვაშინებს.

ლოპიანი — მე თქვენზე მეტად მათრთოლებდა მისი საქ-
მეები. აწი არც მე მეშინია ლოპიან ძვაძვალისი. (აპირებენ წასვ-
ლას. დამლაგებელს გამოაქვს ლოპიანეს დიდი სურათი)

I დამლაგებელი — მოითმინეთ, სურათი დავრჩათ.

ლოპიანი — ო, ამას ცხრა მხატვარი აკვდებოდა, და მანც
ვუწუნებდი.

მე-2 დამლაგებელი — კომისია ამ სურათს სახლისთვის
არ ღებულობს. მხოლოდ ჩარჩო დაიტოვა.

ლოპიანი — დაიცათ, დამეხმარეთ, ამხანაგებო, დავხიოთ
სურათი ძველი ლოპიანისი.

ხმები — აი, ყოჩაღ, ძვაძვალისი!

ლოპიანი — აწი მთლად ახალი ვარ!

(ფ ა რ დ ა)

1958 წელი